ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 17ης Μαΐου 2011 *

Στην υπόθεση Τ-343/08,

Arkema France, με έδρα το Colombes (Γαλλία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους A. Winckler, S. Sorinas και Ε. Κανελλοπούλου και εν συνεχεία από τους S. Sorinas, E. Jégou και M. Sabeva, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους X. Lewis, É. Gippini Fournier και R. Sauer,

καθής,

με αντικείμενο, κυρίως, αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως Ε(2008) 2626 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 2008, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/38.695 — Χλωρικό νάτριο), κατά το μέτρο που η εν λόγω απόφαση αφορά την Arkema France, και, επικουρικώς, αίτημα ακυρώσεως ή μειώσεως του ύψους των προστίμων που της επιβλήθηκαν με την εν λόγω απόφαση,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και S. Soldevila Fragoso, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Ιουνίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Με την απόφαση Ε(2008) 2626 τελικό, της 11ης Ιουνίου 2008, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/38.695 — Χλωρικό νάτριο) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επέβαλε κυρώσεις, μεταξύ άλλων επιχειρήσεων, στην προσφεύγουσα Arkema France (πρώην Atochem SA, που μετονομάστηκε σε Elf Atochem SA και κατόπιν σε Atofina SA και σε Arkema SA) και στη μητρική εταιρία της μέχρι το 2006 Elf Aquitaine SA, λόγω συμμετοχής τους σε σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών σχετικών με την αγορά χλωρικού νατρίου στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), για το χρονικό διάστημα από 11 Μαΐου 1995 έως 9 Φεβρουαρίου 2000 όσον αφορά την προσφεύγουσα και την Elf Aquitaine (αιτιολογικές σκέψεις 12 έως 15 και άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

2 Το χλωρικό νάτριο είναι ισχυρό οξειδωτικό το οποίο παράγεται με την ηλεκτρόλυση υδατικού διαλύματος χλωριούχου νατρίου σε κυψελίδα χωρίς διάφραγμα. Μπορεί να παραχθεί σε κρυσταλλική μορφή ή σε μορφή διαλύματος. Βρίσκει κυρίως εφαρμογή στην παρασκευή διοξειδίου του χλωρίου, το οποίο χρησιμοποιείται στη βιομηχανία χαρτοπολτού και χάρτου, για τη λεύκανση του χημικού πολτού. Άλλες εφαρμογές του είναι, σε πολύ μικρότερο βαθμό, ο καθαρισμός του πόσιμου νερού, η λεύκανση υφασμάτων, τα ζιζανιοκτόνα και ο εξευγενισμός του ουρανίου (αιτιολογική σκέψη 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

3 Το 1999 οι κυριότερες επιχειρήσεις που ανταγωνίζονταν στην αγορά χλωρικού νατρίου εντός του ΕΟΧ ήταν οι ακόλουθες: η EKA Chemicals AB (στο εξής: EKA), της οποίας το εταιρικό κεφάλαιο ανήκε καθ' ολοκληρίαν στον όμιλο Akzo Nobel και η οποία κατείχε μερίδιο 49 % της εν λόγω αγοράς· η Finnish Chemicals Oy, της οποίας το εταιρικό κεφάλαιο ανήκε εμμέσως και καθ' ολοκληρίαν στην Erikem Luxembourg SA (στο εξής: ELSA) και η οποία κατείχε μερίδιο 30 % της αγοράς· η προσφεύγουσα, της οποίας το 97,55 % του εταιρικού κεφαλαίου ανήκε στην Elf Aquitaine από το 1992 έως το 2000 και η οποία κατείχε μερίδιο 9 % της αγοράς· η Aragonesas Industrias y Energia SAU (στο εξής: Aragonesas), της οποίας το εταιρικό κεφάλαιο ανήκε μεταξύ 1992 και 2000 καθ' ολοκληρίαν ή κατά πλειοψηφία, αμέσως ή εμμέσως, στην Uralita SA και η οποία κατείχε, όπως και η Solvay SA/NV, μερίδιο 5 % της αγοράς, ενώ άλλοι παραγωγοί κατείχαν αθροιστικώς μερίδιο 2 % της αγοράς (αιτιολογικές σκέψεις 13, 14, 25 έως 30, 42 και 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

4 Στις 28 Μαρτίου 2003, η EKA υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση περί μη επιβολής προστίμου δυνάμει της ανακοινώσεως της Επιτροπής της 19ης Φεβρουαρίου 2002 σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας), όσον αφορά σύμπραξη στην αγορά χλωρικού νατρίου (στο εξής: σύμπραξη). Προς θεμελίωση της εν λόγω αιτήσεως, η EKA προσκόμισε έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία και προέβη σε προφορική δήλωση (αιτιολογικές σκέψεις 54 και 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

5 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση με την οποία χορηγούσε στην ΕΚΑ υπό όρους απαλλαγή από το πρόστιμο, σύμφωνα με το σημείο 15 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας (αιτιολογική σκέψη 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

6 Στις 10 Σεπτεμβρίου 2004, η Επιτροπή απηύθυνε αιτήσεις παροχής πληροφοριών στη Finnish Chemicals, στην προσφεύγουσα και στην Aragonesas, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) (αιτιολογική σκέψη 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

7 Στις 18 Οκτωβρίου 2004, η προσφεύγουσα υπέβαλε, με την απάντησή της στην προμνησθείσα στη σκέψη 6 αίτηση της Επιτροπής για την παροχή πληροφοριών, αίτηση βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας (αιτιολογική σκέψη 57 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

8 Στις 29 Οκτωβρίου 2004, η Finnish Chemicals υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας και της παρέσχε προφορικώς πληροφορίες σχετικά με τη σύμπραξη. Η Finnish Chemicals επιβεβαίωσε την εν λόγω αίτηση με επιστολή της 2ας Νοεμβρίου 2004 και ταυτοχρόνως προσκόμισε έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία για τη συμμετοχή της στην επίδικη παράβαση (αιτιολογική σκέψη 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Μεταξύ 4ης Νοεμβρίου 2004 και 11ης Απριλίου 2008, η Επιτροπή απηύθυνε αιτήσεις παροχής πληροφοριών, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, μεταξύ άλλων στην προσφεύγουσα, στην Elf Aquitaine, στην Aragonesas, στην ΕΚΑ και στη Finnish Chemicals. Προχώρησε επίσης σε συνάντηση με τις δύο τελευταίες εταιρίες (αιτιολογικές σκέψεις 59 έως 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

10 Με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 2007, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα την πρόθεσή της να απορρίψει την αίτησή της βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας (αιτιολογική σκέψη 563 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

11 Με έγγραφο της ίδιας ημερομηνίας, η Επιτροπή γνωστοποίησε επίσης στη Finnish Chemicals την πρόθεσή να της χορηγήσει, σύμφωνα με την ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας, μείωση κατά 30 έως 50 % του επαπειλούμενου προστίμου (αιτιολογική σκέψη 583 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

12 Στις 27 Ιουλίου 2007, η Επιτροπή εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, αποδέκτες της οποίας ήταν, εκτός από την προσφεύγουσα, η EKA, η Akzo Nobel NV, η Finnish Chemicals, η ELSA, η Elf Aquitaine, η Aragonesas και η Uralita. Οι ως άνω εταιρίες απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας (αιτιολογικές σκέψεις 66 και 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

13 Στις 20 Νοεμβρίου 2007, μεταξύ άλλων, η προσφεύγουσα και η Elf Aquitaine άσκησαν το δικαίωμά τους να αναπτύξουν προφορικώς τις απόψεις τους κατά τη διάρκεια ακροάσεως ενώπιον του συμβούλου ακροάσεων (αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

14 Στις 11 Ιουνίου 2008, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, την οποία κοινοποίησε στην προσφεύγουσα δύο ημέρες αργότερα.

15 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή επισημαίνει, κατ' ουσίαν, ότι η προσφεύγουσα, η EKA, η Finnish Chemicals και η Aragonesas ακολούθησαν μια στρατηγική σταθεροποιήσεως της αγοράς χλωρικού νατρίου, με απώτερο στόχο να μοιραστούν τους όγκους πωλήσεων του προϊόντος αυτού, να συντονίσουν την πολιτική καθορισμού των τιμών έναντι των πελατών τους και να μεγιστοποιήσουν έτσι τα περιθώρια κέρδους τους. Η λειτουργία της συμπράξεως βασιζόταν σε συχνές επαφές μεταξύ των ανταγωνιστών υπό τη μορφή διμερών ή πολυμερών συναντήσεων και τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, χωρίς ωστόσο να ακολουθείται προκαθορισμένο σχέδιο. Κατά

την Επιτροπή, αυτές οι πρακτικές συμπαιγνίας ξεκίνησαν από τις 21 Σεπτεμβρίου 1994 για την EKA και τη Finnish Chemicals, από τις 17 Μαΐου 1995 για την προσφεύγουσα, από τις 16 Δεκεμβρίου 1996 για την Aragonesas και από τις 13 Φεβρουαρίου 1997 για την ELSA. Οι εν λόγω πρακτικές διήρκεσαν μέχρι τις 9 Φεβρουαρίου 2000, όσον αφορά τουλάχιστον την προσφεύγουσα, την EKA, τη Finnish Chemicals και την Aragonesas (αιτιολογικές σκέψεις 69 έως 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

16 Όσον αφορά ειδικότερα την παραβατική συμπεριφορά της προσφεύγουσας, η Επιτροπή επισημαίνει ότι τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση αποδεικνύουν ότι είχε άμεση συμμετοχή στις επίμαχες πρακτικές που έθιγαν τον ανταγωνισμό. Η Επιτροπή επισημαίνει περαιτέρω ότι, καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως, η Elf Aquitaine κατείχε περισσότερο από το 97 % του εταιρικού κεφαλαίου της προσφεύγουσας. Για τον λόγο αυτόν, η Επιτροπή θεωρεί εύλογο να κριθεί ότι η προσφεύγουσα όφειλε να συμμορφώνεται προς την πολιτική την οποία καθόριζε η μητρική της εταιρία και κατά συνέπεια αδυνατούσε να ενεργήσει κατά τρόπο αυτόνομο. Η Επιτροπή κατά συνέπεια τεκμαίρει ότι η Elf Aquitaine άσκησε αποφασιστική επιρροή στην προσφεύγουσα, συμπέρασμα που ενισχύεται από πρόσθετες ενδείξεις τις οποίες παραθέτει (αιτιολογικές σκέψεις 384 και 386 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

17 Όσον αφορά την επιμέτρηση του προστίμου που επιβλήθηκε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα και στην Elf Aquitaine, η Επιτροπή βασίστηκε στις κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές) (αιτιολογική σκέψη 498 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

18 Καταρχάς, η Επιτροπή αναφέρει ότι, για τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου που επιβάλλεται στην προσφεύγουσα, λαμβάνεται υπόψη το 19 % της αξίας των πωλήσεων των προϊόντων που επηρεάζονται από τη σύμπραξη. Αφενός, καθόσον η προσφεύγουσα μετέσχε στην παράβαση τουλάχιστον επί τέσσερα έτη και οκτώ μήνες, η Επιτροπή φρονεί ότι το ποσό αυτό πρέπει να πολλαπλασιαστεί επί πέντε προκειμένου να ληφθεί υπόψη η διάρκεια της παραβάσεως. Αφετέρου, προκειμένου να αποτραπούν οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, και ιδίως η προσφεύγουσα, από τη συμμετοχή σε οριζόντιες συμφωνίες καθορισμού των τιμών, η Επιτροπή κρίνει αναγκαίο να επιβληθεί επιπλέον ποσό προστίμου ίσο με το 19 % της αξίας των εν λόγω

πωλήσεων. Επομένως, συμπεραίνει ότι πρέπει να επιβληθεί στην προσφεύγουσα και στην Elf Aquitaine εις ολόκληρον πρόστιμο ύψους 22 700 000 ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 510 και 521 έως 523 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

19 Ακόμη, σε ό,τι αφορά τις αναπροσαρμογές του βασικού ποσού του προστίμου, η Επιτροπή επισημαίνει, ως επιβαρυντική περίσταση, ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, είχε ήδη επιβάλει κυρώσεις στην προσφεύγουσα με τρεις αποφάσεις με τις οποίες τη θεώρησε υπεύθυνη για συμπράξεις. Κατά την Επιτροπή, πρόκειται για την απόφαση 85/74/ΕΟΚ, της 23ης Νοεμβρίου 1984, σχετικά με διαδικασία κατ' εφαρμογήν του άρθρου [81 ΕΚ] (IV/30.907 — Υπεροξυγονούχα προϊόντα) (ΕΕ 1985, L 35, σ. 1, στο εξής: απόφαση Υπεροξυγονούχα), την απόφαση 86/398/ΕΟΚ, της 23ης Απριλίου 1986, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81 ΕΚ] (IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο) (ΕΕ L 230, σ. 1, στο εξής: απόφαση Πολυπροπυλένιο), και την απόφαση 94/599/ΕΚ, της 27ης Ιουλίου 1994, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81 ΕΚ] (IV/31.865 — PVC) (ΕΕ L 239, σ. 14, στο εξής: απόφαση PVC). Αφενός, η Επιτροπή φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι η υποτροπή της προσφεύγουσας δικαιολογεί να της επιβληθεί προσαύξηση κατά 90 % του βασικού ποσού του προστίμου. Αφετέρου, δεν αναγνωρίζει στην προσφεύγουσα και στην Elf Aquitaine καμία ελαφρυντική περίσταση που να δικαιολογεί μείωση προστίμου. Ειδικότερα, η Επιτροπή φρονεί ότι, λαμβανομένων υπόψη όλων των επίμαχων πραγματικών περιστατικών, «ουδεμία εξαιρετική περίσταση» δικαιολογεί τη χορήγηση στην προσφεύγουσα μειώσεως του προστίμου εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας (αιτιολογικές σκέψεις 525, 526, 538 και 544 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

20 Εν συνεχεία, η Επιτροπή αναφέρει, κατ' ουσίαν, ότι, προκειμένου να εξασφαλισθεί ότι τα πρόστιμα έχουν επαρκώς αποτρεπτικό χαρακτήρα και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η Elf Aquitaine έχει ιδιαιτέρως μεγάλο κύκλο εργασιών πέρα από τις πωλήσεις αγαθών τις οποίες αφορά η παράβαση και, τέλος, ότι ο εν λόγω κύκλος εργασιών υπερβαίνει κατά πολύ, σε απόλυτους αριθμούς, τον κύκλο εργασιών των λοιπών εμπλεκομένων επιχειρήσεων, πρέπει να επιβληθεί στην Elf Aquitaine

προσαύξηση κατά 70 % του βασικού ποσού του προστίμου (αιτιολογικές σκέψεις 545, 548 και 559 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

21 Επιπλέον, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι τα πρόστιμα που επιβάλλονται στην προσφεύγουσα και στην Elf Aquitaine, ειδικότερα, είναι κατώτερα του 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών της καθεμίας για το 2007 και ότι τα πρόστιμα που μπορούν να τους επιβληθούν πριν από την εφαρμογή της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας ανέρχονται, αφενός, για την προσφεύγουσα, σε 43 130 000 ευρώ και, αφετέρου, για την Elf Aquitaine, σε 38 590 000 ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 551 και 552 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

22 Τέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι δεν πρέπει να χορηγηθεί στην προσφεύγουσα μείωση προστίμου δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, δεδομένου ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που της προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν είχαν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία κατά την έννοια του σημείου 21 της εν λόγω ανακοινώσεως. Αντιθέτως, η Επιτροπή φρονεί ότι η Finnish Chemicals της προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία με σημαντική πρόσθετη αξία κατά την έννοια του σημείου 21 της ανακοινώσεως αυτής. Ως εκ τούτου, της χορηγεί μείωση κατά 50 % του προστίμου που θα της είχε επιβληθεί διαφορετικά (αιτιολογικές σκέψεις 580, 588 και 591 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

23 Τα άρθρα 1 και 2 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 1*

Οι ακόλουθες επιχειρήσεις παρέβησαν το άρθρο 81 ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ, μετέχοντας, κατά τα αναφερόμενα χρονικά διαστήματα, σε σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών, με σκοπό την κατανομή των ποσοτήτων των πωλήσεων, τον καθορισμό των τιμών, την ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικά πληροφοριών για τις τιμές και τις ποσότητες των πωλήσεων και την παρακολούθηση της

εκτέλεσης των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμφωνιών για το χλωρικό νάτριο στην αγορά του ΕΟΧ:

α) [ΕΚΑ], από τις 21 Σεπτεμβρίου 1994 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000·

β) Akzo Nobel […], από τις 21 Σεπτεμβρίου 1994 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000·

γ) Finnish Chemicals […], από τις 21 Σεπτεμβρίου 1994 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000·

δ) [ELSA], από τις 13 Φεβρουαρίου 1997 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000·

ε) [η προσφεύγουσα], από τις 17 Μαΐου 1995 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000·

στ) Elf Aquitaine […], από τις 17 Μαΐου 1995 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000·

ζ) Aragonesas […], από τις 16 Δεκεμβρίου 1996 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000·

η) Uralita […], από τις 16 Δεκεμβρίου 1996 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000.

Άρθρο 2

Για την παράβαση που αναφέρεται στο άρθρο 1, επιβάλλονται τα ακόλουθα πρόστιμα:

α) EKA […] και Akzo Nobel […], αλληλεγγύως και εις ολόκληρον: 0 ευρώ·

β) Finnish Chemicals […]: 10 150 000 ευρώ, εκ των οποίων αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την [ELSA] (υπό εκκαθάριση): 50 900 ευρώ·

γ) [προσφεύγουσα] και Elf Aquitaine […], αλληλεγγύως και εις ολόκληρον: 22 700 000 ευρώ·

δ) [προσφεύγουσα]: 20 430 000 ευρώ·

ε) Elf Aquitaine […]: 15 890 000 ευρώ·

στ) Aragonesas […] και Uralita […], αλληλεγγύως και εις ολόκληρον: 9 900 000 ευρώ.

[…]»

24 Με το άρθρο 3 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διατάσσει τις επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως, αφενός, να θέσουν τέρμα στην επίδικη παράβαση αν δεν το έχουν ήδη πράξει, και, αφετέρου, να απόσχουν από κάθε πράξη ή συμπεριφορά που περιγράφεται στο άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως, καθώς και από κάθε πράξη ή συμπεριφορά που έχει τον ίδιο ή παρεμφερή στόχο ή αποτέλεσμα.

25 Το άρθρο 4 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως απαριθμεί τους αποδέκτες της, που είναι οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 19 Αυγούστου 2008, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

27 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Το Γενικό Δικαστήριο έθεσε επίσης ορισμένες ερωτήσεις στην Επιτροπή και της ζήτησε να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή ανταποκρίθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας, αρνήθηκε όμως να προσκομίσει το πρακτικό που συντάχθηκε για την υποβολή της προφορικής αιτήσεως της ΕΚΑ για απαλλαγή της από το πρόστιμο.

28 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 2ας Ιουνίου 2010.

29 Με τη διάταξη της 11ης Ιουνίου 2010, T-343/08, Arkema France κατά Επιτροπής (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, διέταξε την Επιτροπή να προσκομίσει το πρακτικό που συντάχθηκε για την υποβολή της προφορικής αιτήσεως της ΕΚΑ για απαλλαγή της από το πρόστιμο και, αφετέρου, επέτρεψε στους συνηγόρους της προσφεύγουσας να μελετήσουν το έγγραφο αυτό στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου. Η Επιτροπή προσκόμισε εντός της ταχθείσας προθεσμίας το ως άνω έγγραφο, το οποίο και μελέτησαν οι συνήγοροι της προσφεύγουσας στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα δεν απάντησε εντός της ταχθείσας προθεσμίας στη γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά το κατά πόσον το έγγραφο αυτό αντιστοιχούσε στο έγγραφο στο οποίο της είχε παρασχεθεί πρόσβαση στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής.

30 Η προφορική διαδικασία περατώθηκε στις 27 Ιουλίου 2010.

31 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, την προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον την αφορά·

— επικουρικώς, να ακυρώσει ή να μειώσει, βάσει του άρθρου 229 ΕΚ, τα πρόστιμα που της επιβλήθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

32 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Α — *Επί του κυρίου αιτήματος για ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως*

33 Προς στήριξη του αιτήματός της περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον την αφορά, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από νομικά και πραγματικά σφάλματα που αφορούν τον καταλογισμό της παραβατικής συμπεριφοράς της προσφεύγουσας στην Elf Aquitaine. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την προσαύξηση λόγω υποτροπής του βασικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα. Ο τρίτος λόγος αφορά το ότι η Επιτροπή κακώς θεώρησε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να τύχει μειώσεως του προστίμου δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από νομικά και πραγματικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή καθόσον δεν χορήγησε στην προσφεύγουσα μείωση προστίμου εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας.

1. *Επί του παραδεκτού*

34 Η Επιτροπή προβάλλει δύο ενστάσεις που αφορούν το απαράδεκτο, πρώτον, του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας και, δεύτερον, του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

α) Επί της πρώτης ενστάσεως, που αφορά το απαράδεκτο του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας

35 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το πρώτο αίτημα της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτο. Κατά την Επιτροπή, κανείς από τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αναφέρθηκαν στη σκέψη 33 ανωτέρω, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της.

36 Μολονότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει, με τις έγγραφες παρατηρήσεις της, κανένα επιχείρημα για να αντικρούσει τον πρώτο λόγο απαραδέκτου τον οποίο προβάλλει η Επιτροπή, πρέπει να τονισθεί ότι διευκρίνισε, απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι με το πρώτο αίτημά της ζητούσε την ακύρωση του άρθρου 2, στοιχεία γ΄ και δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, δήλωση η οποία καταχωρίσθηκε στα πρακτικά.

37 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, με τον δεύτερο, τον τρίτο και τον τέταρτο από τους λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αναφέρθηκαν στη σκέψη 33 ανωτέρω, η προσφεύγουσα βάλλει, κατ' ουσίαν, κατά του ύψους των προστίμων που της επέβαλε η Επιτροπή με το άρθρο 2, στοιχεία γ΄ και δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Οι λόγοι αυτοί επομένως στηρίζουν, σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το αίτημά της για μερική ακύρωση του εν λόγω άρθρου.

38 Επομένως, επισημαίνεται ότι το πρώτο αίτημα της προσφεύγουσας, καθόσον στοχεύει αποκλειστικώς στην ακύρωση του άρθρου 2, στοιχεία γ΄ και δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι παραδεκτό. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος απαραδέκτου τον οποίο προβάλλει η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

β) Επί της δευτέρας ενστάσεως, που αφορά το απαράδεκτο του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προβάλλεται από την προσφεύγουσα

39 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει η προσφεύγουσα, σύμφωνα με τον οποίο η Επιτροπή κακώς θεώρησε την Elf Aquitaine υπεύθυνη για την παράβαση που η ίδια είχε διαπράξει, είναι απαράδεκτος, καθόσον ο ως άνω καταλογισμός της παραβάσεως δεν θίγει την προσφεύγουσα. Υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι ο καταλογισμός αυτός δεν επηρεάζει το ύψος των προστίμων που επέβαλε στην προσφεύγουσα. Απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή επισήμανε, αφενός, ότι τυχόν ακύρωση από το Γενικό Δικαστήριο του καταλογισμού προστίμου στην Elf Aquitaine δεν θα προσπόριζε όφελος στην προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η τελευταία θα καθίστατο έτσι μοναδική οφειλέτις του προστίμου που προβλέπεται στο άρθρο 2, στοιχείο γ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αφετέρου, είναι αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο λόγος για τον οποίο το πρόστιμο που της επιβλήθηκε προσαυξήθηκε λόγω υποτροπής με την προσβαλλόμενη απόφαση είναι ότι η Elf Aquitaine επανέλαβε τη δραστηριότητά της στην αγορά του πολυπροπυλενίου μετά την έκδοση της αποφάσεως Πολυπροπυλένιο.

40 Η προσφεύγουσα δεν προβάλλει με τις έγγραφες παρατηρήσεις της κανένα επιχείρημα για να αντικρούσει τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου τον οποίο προβάλλει η Επιτροπή. Απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επισήμανε ότι, κατά τη γνώμη της, ο καταλογισμός της παραβατικής συμπεριφοράς της στην Elf Aquitaine είχε επηρεάσει το ύψος του προστίμου που της επιβλήθηκε λόγω υποτροπής με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεδομένου ότι η Elf Aquitaine επανέλαβε τη δραστηριότητα που ασκούσε στην αγορά του πολυπροπυλενίου μετά την έκδοση της αποφάσεως Πολυπροπυλένιο.

41 Εν προκειμένω, επισημαίνεται καταρχάς ότι, κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Τούτο προϋποθέτει ότι η ακύρωση της ως άνω πράξεως είναι ικανή, ως εκ του αποτελέσματός της, να προσπορίσει όφελος στον διάδικο που προσέφυγε κατ' αυτής (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 2000, C-174/99 P, Κοινοβούλιο κατά Richard, Συλλογή 2000, σ. I-6189, σκέψη 33, και της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, C-97/08 P, Akzo Nobel κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-8237,

σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 2004, Τ-310/00, MCI κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3253, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Το Γενικό Δικαστήριο οφείλει, επομένως, να εξετάσει αν ο πρώτος λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει η προσφεύγουσα μπορεί να της προσπορίσει όφελος κατά την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 41 ανωτέρω νομολογίας.

43 Πρώτον, όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως ή μειώσεως του προβλεπόμενου στο άρθρο 2, στοιχείο γ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως προστίμου, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι το πρόστιμο αυτό ανέρχεται σε 22 700 000 ευρώ και ότι επιβλήθηκε εις ολόκληρον στην προσφεύγουσα και στην Elf Aquitaine. Εν συνεχεία, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 510 και 521 έως 523 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το περιεχόμενο των οποίων συνοψίσθηκε στη σκέψη 18 ανωτέρω, το ύψος του ως άνω προστίμου καθορίστηκε σύμφωνα με τις διατάξεις των κατευθυντηρίων γραμμών, ισούται δε με το 19 % της αξίας των πωλήσεων της προσφεύγουσας, το οποίο πολλαπλασιάστηκε επί πέντε λόγω της διάρκειας της συμμετοχής της στην επίδικη παράβαση και στο οποίο προστέθηκε, προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος, επιπλέον ποσό ίσο με το 19 % της αξίας των πωλήσεων της προσφεύγουσας. Επομένως, όπως επισημαίνει η Επιτροπή με τις έγγραφες παρατηρήσεις της, χωρίς εξάλλου να αμφισβητείται τούτο από την προσφεύγουσα, το πρόστιμο αυτό καθορίστηκε με βάση αριθμητικά δεδομένα της προσφεύγουσας, χωρίς η Επιτροπή να λάβει υπόψη για τον καθορισμό του τα αριθμητικά δεδομένα της Elf Aquitaine.

44 Συνεπώς, έστω και αν το Γενικό Δικαστήριο κατέληγε στη διαπίστωση ότι η Επιτροπή κακώς θεώρησε την Elf Aquitaine υπεύθυνη για την παραβατική συμπεριφορά της εμπλεκομένης επιχειρήσεως, αφενός, η διαπίστωση αυτή δεν θα είχε συνέπειες ούτε για την καταρχήν επιβολή του προστίμου στην προσφεύγουσα με το άρθρο 2, στοιχείο γ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω της συμμετοχής της στη σύμπραξη ούτε για την επιμέτρηση του προστίμου. Αφετέρου, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η διαπίστωση αυτή, στο μέτρο που θα οδηγούσε το Γενικό Δικαστήριο σε

ακύρωση των προστίμων που επιβλήθηκαν στην Elf Aquitaine με την προσβαλλόμενη απόφαση, θα σήμαινε ότι η προσφεύγουσα θα καθίστατο μοναδική οφειλέτις του προστίμου του άρθρου 2, στοιχείο γ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

45 Δεύτερον, όσον αφορά το πρόστιμο του άρθρου 2, στοιχείο δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνεται καταρχάς ότι, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 525 και 526 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το περιεχόμενο των οποίων συνοψίσθηκε στη σκέψη 19 ανωτέρω, η Επιτροπή εκτίμησε ότι έπρεπε, σύμφωνα με το σημείο 28 των κατευθυντηρίων γραμμών, να προσαυξήσει λόγω υποτροπής κατά 90 % το βασικό ποσό του προστίμου των 22 700 000 ευρώ που επέβαλε εις ολόκληρον στην προσφεύγουσα και στην Elf Aquitaine. Επιπλέον, η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα το πρόστιμο ύψους 20 430 000 ευρώ του άρθρου 2, στοιχείο δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως στηριζόμενη στις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC, των οποίων η προσφεύγουσα ήταν αποδέκτης.

46 Επομένως, έστω και αν το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωνε ότι η Επιτροπή κακώς θεώρησε την Elf Aquitaine υπεύθυνη για την παραβατική συμπεριφορά της εμπλεκομένης επιχειρήσεως, η διαπίστωση αυτή ουδόλως θα επηρέαζε, αφενός, την καταρχήν επιβολή προστίμου εις βάρος της ύψους 20 430 000 ευρώ λόγω της υποτροπής της και, αφετέρου, την επιμέτρηση του εν λόγω προστίμου. Πράγματι, το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο 90 % του προστίμου ύψους 22 700 000 ευρώ που προβλέπεται από το άρθρο 2, στοιχείο γ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως και το οποίο επιμετρήθηκε αποκλειστικώς, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 43 ανωτέρω, βάσει των αριθμητικών δεδομένων της προσφεύγουσας.

47 Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές το επιχείρημα που προέβαλε η προσφεύγουσα απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω). Πράγματι, κατά το μέτρο που, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 της αποφάσεως Πολυπροπυλένιο, η προσφεύγουσα ήταν αποδέκτης της αποφάσεως αυτής στην οποία στηρίχθηκε, μεταξύ άλλων, η Επιτροπή για να διαπιστώσει με την προσβαλλόμενη απόφαση την υποτροπή της, η τυχόν διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή κακώς επέβαλε κυρώσεις στην Elf Aquitaine με την προσβαλλόμενη απόφαση ουδόλως θα επηρέαζε την καταρχήν

επιβολή εις βάρος της προσφεύγουσας του προστίμου του άρθρου 2, στοιχείο δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως ή την επιμέτρηση του προστίμου αυτού.

48 Υπό το πρίσμα όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να κριθεί ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως τον οποίον προβάλλει η προσφεύγουσα δεν μπορεί να της προσπορίσει όφελος κατά την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 41 ανωτέρω νομολογίας.

49 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο δεύτερος λόγος απαραδέκτου τον οποίο προβάλλει η Επιτροπή και να απορριφθεί ως απαράδεκτος ο πρώτος λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας.

2. *Επί της ουσίας*

α) Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την προσαύξηση λόγω υποτροπής του βασικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα

50 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι κακώς η Επιτροπή προσαύξησε κατά 90 %, λόγω υποτροπής, το βασικό ποσό του προστίμου που της επέβαλε. Ο λόγος αυτός διαιρείται σε τρία σκέλη.

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας και της αρχής της αναλογικότητας, δεδομένου ότι η απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα ελήφθη υπόψη στην προσβαλλόμενη απόφαση προκειμένου να στοιχειοθετηθεί υποτροπή

— Επιχειρήματα των διαδίκων

51 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας, καθόσον έλαβε υπόψη την απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, παρά το γεγονός ότι δεν είχε κάνει μνεία της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων. Μολονότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Οκτωβρίου 2005, T-38/02, Groupe Danone κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-4407, στο εξής: απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψεις 56 και 57), η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να λάβει υπόψη στην οριστική απόφαση την επιβαρυντική περίσταση της υποτροπής χωρίς να το αναγγείλει στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, εντούτοις φρονεί ότι, κατά το μέτρο που η Επιτροπή επέλεξε να προσδιορίσει, στην εν λόγω ανακοίνωση, τις αποφάσεις που επέβαλαν κυρώσεις στην προσφεύγουσα και στις οποίες προτίθετο να στηριχθεί προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, δεν μπορούσε να στηρίζει την προσβαλλόμενη απόφαση στην απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα. Ειδικότερα, μη κάνοντας μνεία, στην υποσημείωση 361 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, παρά μόνο στην απόφαση Πολυπροπυλένιο και στην απόφαση PVC, η Επιτροπή παραπλάνησε την προσφεύγουσα ως προς τη σπουδαιότητα της επιβαρυντικής περιστάσεως που έλαβε τελικώς υπόψη στην προσβαλλόμενη απόφαση, μη επιτρέποντάς της έτσι, κατά το στάδιο της εν λόγω ανακοινώσεως, να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της όσον αφορά το χρονικό διάστημα των ένδεκα ετών που μεσολάβησε μεταξύ της εκδόσεως της αποφάσεως Υπεροξυγονούχα προϊόντα και της ενάρξεως της παραβάσεως την οποία τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

52 Κατά δεύτερον, η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη, στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, την απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, παρέβη την αρχή της αναλογικότητας. Κατά την προσφεύγουσα, το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της εκδόσεως της αποφάσεως Υπεροξυγονούχα προϊόντα και της ενάρξεως της παραβάσεως την οποία τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προδήλως υπερβολικό. Ειδικότερα, από την πρακτική της Επιτροπής κατά τη λήψη αποφάσεων και από την απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Φεβρουαρίου 2007, C-3/06 P, Groupe Danone κατά Επιτροπής (Συλλογή

2007, σ. I-1331, στο εξής: απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 39), προκύπτει ότι, εφόσον μεσολαβεί χρονικό διάστημα άνω των δέκα ετών μεταξύ της διαπιστώσεως της πρώτης παραβάσεως και της τελέσεως της δευτέρας παραβάσεως, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι μια επιχείρηση εκδηλώνει την τάση να ενεργεί κατά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Η συνεκτίμηση, στην προσβαλλόμενη απόφαση, της αποφάσεως Υπεροξυγονούχα προϊόντα έρχεται σε ακόμη μεγαλύτερη αντίθεση με την αρχή της αναλογικότητας καθόσον αφορά πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα προ τριάντα και πλέον ετών. Εξάλλου, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι μεταξύ της λήξεως της παραβάσεως που τιμωρήθηκε με την απόφαση PVC και της εκδόσεως της ως άνω αποφάσεως μεσολάβησαν επτά έτη.

53 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

54 Κατά πρώτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι τα δικαιώματά της άμυνας εθίγησαν λόγω του ότι η Επιτροπή δεν μνημόνευσε την απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, κατά πάγια νομολογία, αν η Επιτροπή αναφέρει ρητώς στην ανακοίνωση των αιτιάσεων ότι πρόκειται να εξετάσει αν πρέπει να επιβάλει πρόστιμα στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και αναφέρει επίσης τα κύρια πραγματικά και νομικά στοιχεία που μπορούν να επισύρουν πρόστιμο, όπως είναι η σοβαρότητα και η διάρκεια της υποτιθεμένης παραβάσεως και το γεγονός ότι αυτή διεπράχθη εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, πληροί την υποχρέωσή της για σεβασμό του δικαιώματος ακροάσεως των επιχειρήσεων. Κατ' αυτόν τον τρόπο, τους παρέχει τα αναγκαία στοιχεία για να αμυνθούν όχι μόνον κατά της διαπιστώσεως της παραβάσεως, αλλά και κατά της επιβολής προστίμου (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 21, και απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 50).

55 Ακολούθως, όσον αφορά την επιμέτρηση των προστίμων, τα δικαιώματα άμυνας των εμπλεκομένων επιχειρήσεων εξασφαλίζονται κατά τη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής μέσω της δυνατότητας να υποβάλουν παρατηρήσεις ως προς τη διάρκεια, τη σοβαρότητα και το προβλέψιμο του αντίθετου προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα της παραβάσεως. Εξάλλου, οι επιχειρήσεις απολαύουν πρόσθετης εγγυήσεως όσον αφορά την επιμέτρηση του προστίμου, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο αποφαίνεται κατά πλήρη δικαιοδοσία και μπορεί ιδίως να άρει ή να μειώσει το πρόστιμο, δυνάμει του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003 (βλ., επ' αυτού, απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Τέλος, όσον αφορά ειδικότερα την επιβαρυντική περίσταση της υποτροπής, πρέπει να τονισθεί ότι, κατά τη νομολογία, αφενός, το γεγονός και μόνον ότι η Επιτροπή έκρινε, κατά την προγενέστερη πρακτική των αποφάσεών της, ότι ορισμένα στοιχεία δεν συνιστούσαν επιβαρυντικές περιστάσεις κατά την επιμέτρηση του προστίμου δεν σημαίνει ότι υποχρεούται να εκφέρει την ίδια κρίση και σε μεταγενέστερη απόφασή της. Αφετέρου, η δυνατότητα που παρέχεται σε μια επιχείρηση, στο πλαίσιο άλλης υποθέσεως, να εκφέρει την άποψή της ως προς την πρόθεση να διαπιστωθεί η υποτροπή της, ουδόλως σημαίνει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να ενεργήσει κατά τον ίδιο τρόπο σε όλες τις περιπτώσεις ούτε ότι, στην περίπτωση που δεν παρέχεται η δυνατότητα αυτή, παρεμποδίζεται η πλήρης άσκηση του δικαιώματος ακροάσεως της προσφεύγουσας (βλ. απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή με τις έγγραφες παρατηρήσεις της, ανέφερε στην ανακοίνωση των αιτιάσεων ότι προτίθετο να επιβάλει πρόστιμα στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις (βλ. σημείο 345 της εν λόγω ανακοινώσεως) και ότι θα ελάμβανε υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως αναφερόμενη στις κατευθυντήριες γραμμές (βλ. σημείο 346 της εν λόγω ανακοινώσεως). Ακόμη, η Επιτροπή ανέφερε ότι θα ελάμβανε υπόψη τυχόν ελαφρυντικές περιστάσεις, όπως αυτές του σημείου 29 των κατευθυντηρίων γραμμών, καθώς και τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις, όπως αυτές του σημείου 28 των κατευθυντηρίων γραμμών, οι οποίες αναφέρονται ρητώς στην υποτροπή (βλ. σημείο 350 της εν λόγω ανακοινώσεως). Τέλος, η Επιτροπή έλαβε υπόψη το γεγονός ότι για ορισμένες από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις «είχαν ήδη εκδοθεί αποφάσεις για παρόμοιες παραβάσεις» (βλ.

σημείο 351 της εν λόγω ανακοινώσεως), αναφέροντας διευκρινιστικώς, όσον αφορά την προσφεύγουσα, τις αποφάσεις Πολυπροπυλένιο και PVC (βλ. υποσημείωση 361 της εν λόγω ανακοινώσεως).

58 Επομένως, βάσει των στοιχείων που η Επιτροπή εξέθεσε στην ανακοίνωση των αιτιάσεων και τα οποία παρατέθηκαν στη σκέψη 57 ανωτέρω, δεν προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας καθόσον δέχθηκε στην προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με την παρατεθείσα στις σκέψεις 54 έως 56 ανωτέρω νομολογία, ότι συντρέχει η επιβαρυντική περίσταση της υποτροπής.

59 Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι εθίγησαν τα δικαιώματά της άμυνας κατά το μέτρο που η Επιτροπή, αφενός, την παραπλάνησε ως προς τη σπουδαιότητα της επιβαρυντικής περιστάσεως της υποτροπής που θα λαμβανόταν υπόψη στην προσβαλλόμενη απόφαση και, αφετέρου, την εμπόδισε να διατυπώσει τα επιχειρήματά της, κατά το στάδιο της απαντήσεως στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, όσον αφορά το χρονικό διάστημα των ένδεκα ετών που μεσολάβησε μεταξύ της εκδόσεως της αποφάσεως Υπεροξυγονούχα προϊόντα και της ενάρξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση την οποία τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

60 Πράγματι, αφενός, κατά το μέτρο που η Επιτροπή έκανε ρητώς μνεία, στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, της προθέσεώς της να λάβει υπόψη την επιβαρυντική περίσταση της υποτροπής, ειδικότερα ως προς την προσφεύγουσα, και ουδόλως ανέφερε στην ανακοίνωση αυτή ότι θα στηριζόταν συναφώς μόνο στις αποφάσεις Πολυπροπυλένιο και PVC, τις οποίες μνημόνευσε στην υποσημείωση 361 της εν λόγω ανακοινώσεως, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να αποκλείσει το ενδεχόμενο να διαπιστώσει η Επιτροπή τη συνδρομή αυτής της επιβαρυντικής περιστάσεως βάσει οποιασδήποτε προγενέστερης αποφάσεως η οποία θα ήταν ικανή να αποδείξει την υποτροπή της προσφεύγουσας, όπως η απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα.

61 Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, εφόσον η Επιτροπή δεν υποχρεούτο, σύμφωνα με την παρατεθείσα στη σκέψη 56 ανωτέρω νομολογία, να αναφέρει στην ανακοίνωση των αιτιάσεων τις αποφάσεις που είχαν επιβάλει στο παρελθόν κυρώσεις στην

προσφεύγουσα για τη συμμετοχή της σε συμπράξεις και στις οποίες σκόπευε να στηριχθεί για να στοιχειοθετήσει υποτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η απλή έλλειψη αναφοράς της ανακοινώσεως των αιτιάσεων στην απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα δεν ήταν ικανή ούτε να εμποδίσει την προσφεύγουσα να ασκήσει πλήρως το δικαίωμά της ακροάσεως ούτε να την παραπλανήσει ως προς τη σπουδαιότητα της επιβαρυντικής περιστάσεως την οποία δέχθηκε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση.

62 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα δικαιώματά της άμυνας δεν εθίγησαν.

63 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας λαμβάνοντας υπόψη, προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, την απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, κατά τη νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας απαιτεί οι πράξεις των θεσμικών οργάνων να μην υπερβαίνουν τα όρια του κατάλληλου και αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Στο πλαίσιο της επιμετρήσεως των προστίμων, η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει διαφόρων στοιχείων και δεν πρέπει να προσδίδεται σε κανένα από τα στοιχεία αυτά δυσανάλογη σημασία σε σχέση προς τα άλλα στοιχεία εκτιμήσεως. Η αρχή της αναλογικότητας συνεπάγεται στο πλαίσιο αυτό ότι η Επιτροπή οφείλει να καθορίζει το πρόστιμο κατ' αναλογίαν προς τα στοιχεία που λαμβάνει υπόψη για να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως και ότι οφείλει, συναφώς, να εφαρμόζει τα στοιχεία αυτά κατά τρόπο συνεπή και αντικειμενικώς δικαιολογημένο (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, T-43/02, Jungbunzlauer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-3435, σκέψεις 226 έως 228 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 2010, T-456/05 και T-457/05, Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1443, σκέψη 264).

64 Ακόμη, η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την επιλογή των στοιχείων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την επιμέτρηση των προστίμων, όπως είναι, μεταξύ άλλων, οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως, το πλαίσιο αυτής και η αποτρεπτική ισχύς των προστίμων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά σε ένα δεσμευτικό ή εξαντλητικό κατάλογο των κριτηρίων που πρέπει οπωσδήποτε να ληφθούν

υπόψη (βλ. απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

65 Επιπλέον, πρέπει να τονισθεί ότι η διαπίστωση και η εκτίμηση των ειδικών χαρακτηριστικών της υποτροπής εμπίπτουν στην εν λόγω εξουσία της Επιτροπής και ότι η τελευταία δεν μπορεί να δεσμεύεται από προθεσμία παραγραφής όσον αφορά μια τέτοια διαπίστωση (απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 38, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 2009, T-161/05, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. II-3555, σκέψη 141).

66 Πράγματι, η υποτροπή συνιστά σημαντικό στοιχείο που η Επιτροπή καλείται να εκτιμήσει, δεδομένου ότι η στάθμισή της αποβλέπει στο να παρακινήσει τις επιχειρήσεις που έχουν προδήλως την τάση να παραβαίνουν τους κανόνες του ανταγωνισμού να μεταβάλουν τη συμπεριφορά τους. Επομένως, η Επιτροπή μπορεί, σε κάθε περίπτωση, να λάβει υπόψη τις ενδείξεις που τείνουν να επιβεβαιώσουν την τάση αυτή, περιλαμβανομένου, για παράδειγμα, του χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε μεταξύ των επίμαχων παραβάσεων (απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 39, και απόφαση Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 65 ανωτέρω, σκέψη 141).

67 Έτσι, το Δικαστήριο έκρινε ότι η επανειλημμένη διάπραξη, από επιχείρηση, παραβάσεων των κανόνων του ανταγωνισμού, μεταξύ των οποίων μεσολαβούσε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, ήτοι μικρότερο από δέκα έτη, μαρτυρούσε την τάση της επιχειρήσεως αυτής να μην αντλεί τα κατάλληλα συμπεράσματα από την εις βάρος της διαπίστωση ότι είχε παραβεί τους εν λόγω κανόνες (απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 40).

68 Συνεπώς, από την παρατεθείσα στις σκέψεις 63 έως 67 ανωτέρω νομολογία προκύπτει ότι, έστω και αν καμία προθεσμία παραγραφής δεν εμποδίζει την Επιτροπή να διαπιστώσει την καθ' υποτροπήν τέλεση της παραβάσεως, εντούτοις, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, η Επιτροπή δεν μπορεί να λάβει υπόψη, χωρίς χρονικό περιορισμό, μία ή περισσότερες προγενέστερες αποφάσεις που επιβάλλουν κυρώσεις σε επιχείρηση.

69 Εν προκειμένω, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε, ούτε κατά τη διοικητική διαδικασία ούτε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, την κρίση της Επιτροπής, με το άρθρο 1, στοιχείο ε΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι μετέσχε στη σύμπραξη από τις 17 Μαΐου 1995 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000.

70 Αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ούτε τις χρονολογίες των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή τής επέβαλε κυρώσεις στο παρελθόν λόγω συμμετοχής της σε συμπράξεις ούτε τα χρονικά διαστήματα κατά τα οποία μετέσχε στις συμπράξεις για τις οποίες η Επιτροπή επέβαλε τις προηγούμενες κυρώσεις. Συναφώς, επισημαίνεται καταρχάς ότι, με την απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η παράβαση είχε διαρκέσει από το 1961 έως τις 13 Δεκεμβρίου 1980 (άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής). Εν συνεχεία, με την απόφαση Πολυπροπυλένιο, η Επιτροπή έκρινε ότι η παράβαση είχε λάβει χώρα από τον Νοέμβριο του 1977 έως το τέλος του 1982 ή τις αρχές του 1983 (άρθρο 1, πρώτη παύλα, της αποφάσεως αυτής). Τέλος, με την απόφαση PVC, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η παράβαση είχε τελεσθεί από τον Αύγουστο του 1980 έως τον Μάιο του 1984 (αιτιολογικές σκέψεις 8 και 54 της αποφάσεως αυτής).

71 Από τις διαπιστώσεις που εκτέθηκαν στις σκέψεις 69 και 70 ανωτέρω προκύπτει συνεπώς ότι η προσφεύγουσα παρέβη τους κανόνες του ανταγωνισμού μετέχοντας συνεχώς σε συμπράξεις από το 1961 έως τον Μάιο του 1984, για τις οποίες τής επιβλήθηκαν κυρώσεις καταρχάς το 1984, εν συνεχεία το 1986 και τέλος το 1994, και ότι, παρά τη σειρά αυτή αποφάσεων, υπέπεσε εκ νέου σε παράβαση, μετέχοντας σε νέα σύμπραξη, από τις 17 Μαΐου 1995 έως τις 9 Φεβρουαρίου 2000, την οποία και τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

72 Επομένως, η Επιτροπή δικαίως έλαβε υπόψη τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC προκειμένου να διαπιστώσει την καθ' υποτροπήν τέλεση παραβάσεων εκ μέρους της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι αυτή η σειρά αποφάσεων, που εκδόθηκαν με μικρή χρονική απόσταση μεταξύ τους, με την τελευταία να εκδίδεται ένα έτος πριν η προσφεύγουσα μετάσχει στην παράβαση που τιμωρείται με την προσβαλλόμενη απόφαση, μαρτυρεί την τάση της να ενεργεί κατά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν παρέβη την αρχή της αναλογικότητας λαμβάνοντας υπόψη αυτή τη σειρά αποφάσεων στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της υποτροπής της προσφεύγουσας.

73 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι, πρώτον, από την απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω (σκέψη 40), προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να λάβει υπόψη, προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, την απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα, δεδομένου ότι μεταξύ της εκδόσεως της ως άνω αποφάσεως και της ενάρξεως της παραβάσεως την οποία τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση είχε μεσολαβήσει υπερβολικό χρονικό διάστημα, ήτοι ένδεκα έτη, δεύτερον, ότι η απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα αφορά πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα προ τριάντα και πλέον ετών και, τρίτον, ότι μεταξύ της λήξεως της παραβάσεως που τιμωρήθηκε με την απόφαση PVC και της εκδόσεως της ως άνω αποφάσεως μεσολάβησαν επτά έτη πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή. Πράγματι, τα ως άνω επιχειρήματα εν πάση περιπτώσει δεν αναιρούν το συμπέρασμα που διατυπώνεται στη σκέψη 72 ανωτέρω.

74 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή και, ως εκ τούτου, και το πρώτο σκέλος στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση της αρχής non bis in idem και της αρχής της αναλογικότητας, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη, προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC στο πλαίσιο τεσσάρων άλλων αποφάσεων με τις οποίες επέβαλε κυρώσεις στην προσφεύγουσα

— Επιχειρήματα των διαδίκων

75 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή non bis in idem δυνάμει της οποίας, κατά τη νομολογία, ένα πρόσωπο που έχει ήδη δικασθεί δεν μπορεί να διωχθεί ή να τιμωρηθεί για τις ίδιες πράξεις. Εν προκειμένω, η Επιτροπή όφειλε να διαπιστώσει ότι είχε λάβει υπόψη τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC στο πλαίσιο τεσσάρων αποφάσεων που είχε εκδώσει

μεταξύ 2003 και 2006 και με τις οποίες είχε επιβάλει κυρώσεις στην προσφεύγουσα (στο εξής: τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006). Πρόκειται για την απόφαση Ε(2003) 4570 τελικό και διορθωτικό Ε(2004) 4, της 10ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με διαδικασία κατ' εφαρμογήν του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/E-2/37.857 — Οργανικά υπεροξείδια) (ΕΕ 2005, L 110, σ. 44, στο εξής: απόφαση Οργανικά υπεροξείδια), την απόφαση Ε(2004) 4876, της 19ης Ιανουαρίου 2005, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/E-1/37.773 — MCAA) (ΕΕ 2006, L 353, σ. 12), την απόφαση Ε(2006) 1766, της 3ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F/C.38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας) (ΕΕ L 353, σ. 54, στο εξής: απόφαση Υπεροξείδιο του υδρογόνου), και την απόφαση Ε(2006) 2098 τελικό, της 31ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F/38.645 — Μεθακρυλικές ενώσεις) (ΕΕ 2006, L 322, σ. 20, στο εξής: απόφαση Μεθακρυλικές ενώσεις). Η προσφεύγουσα φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι μια απόφαση στην οποία η Επιτροπή έλαβε υπόψη προηγούμενη παράβαση προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή την εμποδίζει να λάβει υπόψη την ίδια παράβαση για να δεχθεί την ύπαρξη της επιβαρυντικής περιστάσεως της υποτροπής σε μια νέα απόφαση.

76 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, προσαυξάνοντας το βασικό ποσό του προστίμου λόγω υποτροπής βάσει των ίδιων πράξεων σε πέντε διαφορετικές υποθέσεις, η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας. Ειδικότερα, η εν λόγω προσαύξηση είναι περιττή και δυσανάλογη σε σχέση με το επιδιωκόμενο αποτρεπτικό αποτέλεσμα.

77 Αφενός, η προσαύξηση του βασικού ποσού του προστίμου λόγω υποτροπής με την προσβαλλόμενη απόφαση θα ήταν νόμιμη μόνον αν οι πράξεις που προσάπτονται με την προσβαλλόμενη απόφαση ήταν μεταγενέστερες των πράξεων που αφορούσαν οι τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006, και όχι ταυτόχρονες προς τις πράξεις εκείνες. Ειδικότερα, κατά το μέτρο που οι παραβάσεις που τιμωρήθηκαν με τις τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006 ήταν ταυτόχρονες προς εκείνες που διαπιστώθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση, αλλά οι εν λόγω αποφάσεις δεν είχαν εκδοθεί κατά το χρονικό σημείο τελέσεως των πράξεων που

τιμωρούνται με την προσβαλλόμενη απόφαση, η προσφεύγουσα δεν είχε την ευκαιρία να προσαρμόσει τη συμπεριφορά της στο πλαίσιο της αγοράς χλωρικού νατρίου.

78 Αφετέρου, κατά την προσφεύγουσα, μια προσαύξηση λόγω υποτροπής που θα ισούνταν με το 50 % του βασικού ποσού του προστίμου, όπως αυτή που επιβλήθηκε με τις τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006, θα εκπλήρωνε αρκούντως τον σκοπό της αποτροπής που επιδιώκεται με την προσβαλλόμενη απόφαση.

79 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

80 Κατά πρώτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή non bis in idem λόγω του ότι έλαβε υπόψη τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC, αφενός, στο πλαίσιο των τεσσάρων αποφάσεων που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006 και, αφετέρου, στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή non bis in idem, που είναι θεμελιώδης αρχή του κοινοτικού δικαίου, κατοχυρούμενη εξάλλου στο άρθρο 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του οποίου η διακήρυξη έγινε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ C 364, σ. 1), απαγορεύει, στον τομέα του ανταγωνισμού, την καταδίκη μιας επιχειρήσεως ή την εκ νέου δίωξή της για συμπεριφορά αντίθετη προς τον ανταγωνισμό για την οποία της έχει επιβληθεί κύρωση ή για την οποία κρίθηκε ότι δεν έχει ευθύνη με προγενέστερη απόφαση μη υποκείμενη πλέον σε προσφυγή (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1966, 18/65 και 35/65, Gutmann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 487, και της 15ης Οκτωβρίου 2002, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-8375, σκέψη 59· απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 184).

81 Η εφαρμογή της αρχής non bis in idem εξαρτάται από την τριπλή προϋπόθεση της ταυτότητας των πραγματικών περιστατικών, της ταυτότητας του παραβάτη και της ταυτότητας του προστατευομένου εννόμου συμφέροντος (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 338, και απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 185).

82 Εν προκειμένω, αφενός, επισημαίνεται ότι η συνεκτίμηση προηγούμενων παραβάσεων στην οποία προβαίνει η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποσκοπεί στο να τιμωρήσει ξανά τις εν λόγω παραβάσεις, αλλά μόνο στο να τιμωρήσει την προσφεύγουσα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός της υποτροπής της. Συνεπώς, το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τις ίδιες παραβάσεις στις τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006 δεν οδηγεί σε παραβίαση της αρχής non bis in idem.

83 Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι οι σωρευτικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή της αρχής non bis in idem που εκτέθηκαν στη σκέψη 81 ανωτέρω δεν συντρέχουν εφόσον δεν πληρούται η προϋπόθεση της ταυτότητας των πραγματικών περιστατικών. Πράγματι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή τιμωρεί την προσφεύγουσα για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη, για την οποία δεν είχε ούτε κινήσει διώξεις ούτε επιβάλει κυρώσεις προηγουμένως, πράγμα το οποίο δεν υποστηρίζει άλλωστε η προσφεύγουσα.

84 Συνεπώς, η Επιτροπή δεν παρέβη την αρχή non bis in idem λαμβάνοντας υπόψη τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC για να διαπιστώσει με την προσβαλλόμενη απόφαση την υποτροπή της προσφεύγουσας, έστω και αν είχε λάβει υπόψη τις τρεις αυτές αποφάσεις στο πλαίσιο των τεσσάρων αποφάσεων που εξέδωσε μεταξύ 2003 και 2006.

85 Συνεπώς, η αιτίαση αυτή της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

86 Κατά δεύτερον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, προσαυξάνοντας, στην προσβαλλόμενη απόφαση, το βασικό ποσό του προστίμου λόγω υποτροπής, παρέβη την αρχή της αναλογικότητας, πρώτον, πρέπει να απορριφθεί συναφώς ως αβάσιμο το επιχείρημά της ότι, καθόσον η Επιτροπή έλαβε υπόψη, στο πλαίσιο των τεσσάρων αποφάσεων που εξέδωσε μεταξύ 2003 και 2006, τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, ο σκοπός της αποτροπής είχε εκπληρωθεί.

87 Πράγματι, αφενός, εφόσον η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη την υποτροπή μιας επιχειρήσεως στο πλαίσιο της εξετάσεως της σοβαρότητας της παραβάσεως για την οποία προτίθεται να επιβάλει κυρώσεις (απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 26), το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη, στο πλαίσιο των τεσσάρων αποφάσεων που εξέδωσε μεταξύ 2003 και 2006 τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC, δεν την εμπόδιζε να λάβει ευλόγως υπόψη, στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, τις τρεις αυτές αποφάσεις προκειμένου να αποτρέψει την προσφεύγουσα από την επανάληψη της παραβατικής συμπεριφοράς της στο μέλλον.

88 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι θα ήταν αντίθετο προς τον σκοπό της αποτροπής το να λαμβάνει υπόψη η Επιτροπή το γεγονός ότι, σε προηγούμενη απόφαση, είχε συνεκτιμήσει, για να στοιχειοθετήσει υποτροπή, μια αρχική παράβαση, έτσι ώστε να αποκλείεται, σε μεταγενέστερη απόφαση, η προσαύξηση του βασικού ποσού του προστίμου βάσει της εν λόγω παραβάσεως. Πράγματι, μια τέτοια λύση θα οδηγούσε σε κατάσταση αντιπαραγωγική από πλευράς του επιδιωκόμενου αποτρεπτικού αποτελέσματος του προστίμου, στην οποία το πρόστιμο που θα επιβαλλόταν σε μια κατ' εξακολούθησιν υπότροπο επιχείρηση δεν θα αυξανόταν προοδευτικά σε συνάρτηση με τον αριθμό των παραβάσεων που θα είχε τελέσει, αλλ' αντιθέτως το οριακό ύψος του προστίμου που θα μπορούσε να της επιβληθεί θα μειωνόταν προοδευτικώς όσο θα αυξάνονταν οι αποφάσεις που θα της επέβαλλαν κυρώσεις.

89 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας επιβάλλοντάς της νέα

προσαύξηση λόγω υποτροπής, παρά το γεγονός ότι οι τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006 αφορούσαν πραγματικά περιστατικά ταυτόχρονα προς εκείνα της προσβαλλομένης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, δεν της είχε δοθεί η ευκαιρία να προσαρμόσει τη συμπεριφορά της στο πλαίσιο της αγοράς χλωρικού νατρίου. Πράγματι, εν προκειμένω δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι οι τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006 αφορούν πραγματικά περιστατικά ταυτόχρονα προς εκείνα της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι η Επιτροπή βασίστηκε αποκλειστικώς στις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC, για τις οποίες η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι εκδόθηκαν πριν την έναρξη της παραβάσεως την οποία τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση, προκειμένου να στοιχειοθετήσει, στο πλαίσιο της τελευταίας αυτής αποφάσεως, την υποτροπή της προσφεύγουσας.

90 Υπό το πρίσμα όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας, όπως αυτή ορίστηκε στη σκέψη 63 ανωτέρω, και, ως εκ τούτου, και το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως στο σύνολό του.

Επί του τρίτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως, δεδομένης της προσαυξήσεως λόγω υποτροπής κατά 90 % του βασικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα

— Επιχειρήματα των διαδίκων

91 Η προσφεύγουσα προβάλλει επικουρικώς ότι, έστω και αν η Επιτροπή ορθώς επέβαλε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, προσαύξηση του βασικού ποσού του προστίμου λόγω υποτροπής, εντούτοις παρέβη τις αρχές της αναλογικότητας, της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως καθορίζοντας σε 90 % τον συντελεστή της εν λόγω προσαυξήσεως.

92 Καταρχάς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εν προκειμένω τίποτε δεν δικαιολογεί προσαύξηση κατά 90 %, λόγω υποτροπής, του βασικού ποσού του προστίμου, ενώ η προσαύξηση αυτή ανερχόταν στο 50 % στις τέσσερις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ 2003 και 2006. Το Γενικό Δικαστήριο πρέπει, ως εκ τούτου, να μειώσει εν προκειμένω την εν λόγω προσαύξηση στο 50 %.

93 Ακόμη, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η προσαύξηση κατά 90 %, λόγω υποτροπής, του βασικού ποσού του προστίμου είναι δυσανάλογα επαχθής καθόσον, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επιβλήθηκε και στην Elf Aquitaine προσαύξηση κατά 70 % του βασικού ποσού του προστίμου για λόγους αποτροπής.

94 Τέλος, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, αν και έχει υπόψη της το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή όσον αφορά την επιμέτρηση των προστίμων, καθώς και την αυστηρότητα των κατευθυντηρίων γραμμών, οι παραβάσεις που τιμωρήθηκαν με την απόφαση Οργανικά υπεροξείδια και την απόφαση Μεθακρυλικές ενώσεις ταυτίζονται χρονικά με την παράβαση την οποία τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Ακόμη, η εφαρμογή των κατευθυντηρίων γραμμών, οι οποίες προβλέπουν βαρύτερο πρόστιμο σε περίπτωση υποτροπής, είναι αποκλειστική συνέπεια του ασυνήθιστα μεγάλου χρονικού διαστήματος κατά το οποίο η Επιτροπή διερευνούσε την παρούσα υπόθεση. Η προσφεύγουσα δεν θα πρέπει όμως να υποστεί τις επιπτώσεις της ολιγωρίας που επέδειξε η Επιτροπή κατά τη διερεύνηση της παρούσας υποθέσεως.

95 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

96 Κατά πρώτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας διότι η προσαύξηση κατά 90 % του βασικού ποσού

του προστίμου λόγω υποτροπής είναι εν προκειμένω δυσανάλογα επαχθής, πρέπει καταρχάς να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει πρόστιμα στις επιχειρήσεις που έχουν υποπέσει σε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο αυτό, τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως.

97 Ακόμη, στο σημείο 28, πρώτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών αναφέρονται τα εξής:

«Το βασικό ποσό του προστίμου θα μπορεί να αυξηθεί, όταν η Επιτροπή θα διαπιστώνει την ύπαρξη επιβαρυντικών περιστάσεων, όπως:

— όταν η επιχείρηση συνεχίζει ή επαναλαμβάνει την ίδια ή παρόμοια παράβαση, μετά τη διαπίστωση από την Επιτροπή ή από εθνική αρχή ανταγωνισμού ότι η εν λόγω επιχείρηση παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 81 [ΕΚ] ή 82 [ΕΚ]. Το βασικό ποσό θα προσαυξάνεται έως 100 % για κάθε διαπιστωμένη παράβαση αυτού του είδους[…]».

98 Εν συνεχεία, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003 συνιστά την προσήκουσα νομική βάση για τη συνεκτίμηση της υποτροπής κατά την επιμέτρηση του προστίμου (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψεις 27 έως 29).

99 Επιπλέον, οι κατευθυντήριες γραμμές που θεσπίζει η Επιτροπή για την επιμέτρηση των προστίμων εξασφαλίζουν ασφάλεια δικαίου για τις επιχειρήσεις, δεδομένου ότι καθορίζουν τη μεθοδολογία την οποία δεσμεύτηκε ότι θα ακολουθήσει η Επιτροπή για την επιμέτρηση των προστίμων (βλ., επ' αυτού, απόφαση Danone του Δικαστηρίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 23). Η διοίκηση δεν μπορεί να παρεκκλίνει, σε κάποια συγκεκριμένη περίπτωση, από τις κατευθυντήριες γραμμές χωρίς να προσδιορίσει τους σχετικούς λόγους που πρέπει να συμβιβάζονται με την αρχή της ίσης

μεταχειρίσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 2006, C-397/03 P, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-4429, σκέψη 91).

100 Εξάλλου, από τη νομολογία προκύπτει ότι η προγενέστερη πρακτική της Επιτροπής κατά τη λήψη αποφάσεων δεν συνιστά νομικό πλαίσιο για τα πρόστιμα στον τομέα του ανταγωνισμού (απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, T-203/01, Michelin κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-4071, σκέψη 292). Η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά την επιμέτρηση των προστίμων και δεν δεσμεύεται από τις προγενέστερες εκτιμήσεις της (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P, Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-8681, σκέψη 123 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Σκοπός της ευρείας αυτής εξουσίας είναι να έχει τη δυνατότητα να κατευθύνει τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων προς την τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού (βλ., επ' αυτού, απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Απριλίου 2004, T-236/01, T-239/01, T-244/01 έως T-246/01, T-251/01 και T-252/01, Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-1181, σκέψη 216). Στο πλαίσιο αυτό, δεν έχει υποχρέωση να εφαρμόζει ακριβείς μαθηματικούς τύπους (προπαρατεθείσα απόφαση Michelin κατά Επιτροπής, σκέψη 292).

101 Τέλος, το ότι η Επιτροπή επέβαλε στο παρελθόν πρόστιμα ορισμένου ύψους για ορισμένες μορφές παραβάσεων δεν της στερεί τη δυνατότητα να αυξάνει το ύψος αυτό, εντός των ορίων που τίθενται με τον κανονισμό 1/2003, αν η εν λόγω αύξηση είναι αναγκαία για την εφαρμογή της πολιτικής ανταγωνισμού. Αντιθέτως, η αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού προϋποθέτει ότι η Επιτροπή μπορεί οποτεδήποτε να προσαρμόζει το ύψος των προστίμων στις ανάγκες της πολιτικής αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 169, και απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 395).

102 Εν προκειμένω, αφενός, διαπιστώνεται καταρχάς ότι, προσδιορίζοντας με την προσβαλλόμενη απόφαση στο 90 % τον συντελεστή προσαυξήσεως, λόγω υποτροπής, του βασικού ποσού του προστίμου, η Επιτροπή ενήργησε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003 και σε συμφωνία με το

σημείο 28, πρώτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών, πράγμα που δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα. Ακόμη, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα και σύμφωνα με την παρατεθείσα στις σκέψεις 100 και 101 ανωτέρω νομολογία, το γεγονός ότι η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα προσαύξηση κατά 50 % του βασικού ποσού του προστίμου με προγενέστερες αποφάσεις δεν περιόριζε, στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, το περιθώριο εκτιμήσεώς της όσον αφορά τον προσδιορισμό του συντελεστή προσαυξήσεως του βασικού ποσού του προστίμου.

103 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα που να οδηγεί στη διαπίστωση ότι, υπό το πρίσμα των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως από τις οποίες προκύπτει η έντονη τάση της προσφεύγουσας να ενεργεί κατά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, η Επιτροπή υπερέβη, εν προκειμένω, το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει προσαυξάνοντας κατά 90 % το βασικό ποσό του προστίμου.

104 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας, όπως αυτή ορίστηκε στη σκέψη 63 ανωτέρω, προσαυξάνοντας, λόγω υποτροπής, κατά 90 % το βασικό ποσό του προστίμου που της επέβαλε.

105 Εξάλλου, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσαύξηση, λόγω υποτροπής, κατά 90 % του βασικού ποσού του προστίμου είναι δυσανάλογα επαχθής καθόσον, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επιβλήθηκε στην Elf Aquitaine προσαύξηση κατά 70 % του βασικού ποσού του προστίμου για λόγους αποτροπής, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

106 Πράγματι, επισημαίνεται καταρχάς ότι, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η προσαύξηση κατά 70 % του βασικού ποσού του προστίμου δεν επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, αλλ' αποκλειστικώς στην Elf Aquitaine, με την οποία, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, είχε παύσει να αποτελεί ενιαία επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ, η προσαύξηση αυτή δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη προς εκτίμηση του αν το πρόστιμο που επιβλήθηκε αποκλειστικώς στην προσφεύγουσα λόγω υποτροπής είναι δυσανάλογο. Ακόμη, εν πάση περιπτώσει, οι δύο αυτές

προσαυξήσεις εκπληρώνουν δύο διαφορετικούς σκοπούς αποτροπής. Πράγματι, ενώ η προσαύξηση κατά 90 % του βασικού ποσού του προστίμου, που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με το άρθρο 2, στοιχείο δ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, δικαιολογείται από την πρόσθετη ανάγκη αποτροπής της, δεδομένης της τάσεώς της να ενεργεί κατά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, η προσαύξηση κατά 70 % του βασικού ποσού του προστίμου, που επιβλήθηκε με το άρθρο 2, στοιχείο ε΄, της εν λόγω αποφάσεως στην Elf Aquitaine, ανταποκρίνεται στην ανάγκη για την εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος του προστίμου που επιβλήθηκε στην τελευταία, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, λόγω του συνολικού κύκλου εργασιών της που είναι σαφώς υψηλότερος από τον κύκλο εργασιών των λοιπών μελών της συμπράξεως, ήταν σε θέση να εξεύρει ευκολότερα τους αναγκαίους πόρους για να καταβάλει το πρόστιμο.

107 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας που αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως αβάσιμη και εν μέρει ως αλυσιτελής.

108 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως καθόσον δεν μπορούσε να της επιβάλει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, συντελεστή προσαυξήσεως του βασικού ποσού του προστίμου διαφορετικό από τον συντελεστή 50 % που της είχε επιβάλει με τις τέσσερις αποφάσεις που εξέδωσε μεταξύ 2003 και 2006, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, η εν λόγω αρχή επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις ούτε κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός εάν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Μαΐου 2007, C-303/05, Advocaten voor de Wereld, Συλλογή 2007, σ. I-3633, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

109 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το γεγονός απλώς και μόνον ότι η Επιτροπή επέβαλε, με την προγενέστερη πρακτική των αποφάσεών της, ορισμένο συντελεστή προσαυξήσεως του βασικού ποσού του προστίμου δεν συνεπάγεται, σύμφωνα με την παρατεθείσα στις σκέψεις 100 και 101 ανωτέρω νομολογία, ότι, δεδομένων των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, δεν είχε την ευχέρεια να αυξήσει με την

προσβαλλόμενη απόφαση τον συντελεστή αυτόν, εντός των ορίων που η ίδια έθεσε με τις κατευθυντήριες γραμμές, ώστε να προτρέψει την προσφεύγουσα να μεταβάλει την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά της.

110 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η αιτίαση της προσφεύγουσας που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως συνεπεία της εφαρμογής προσαυξήσεως κατά 90 % του βασικού ποσού του προστίμου, η οποία της επιβλήθηκε λόγω υποτροπής.

111 Κατά τρίτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της χρηστής διοικήσεως επιβάλλοντας προσαύξηση κατά 90 % του βασικού ποσού του προστίμου λόγω υποτροπής, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα θεσμικά όργανα διαθέτουν εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να μπορούν να εκπληρώνουν την αποστολή τους, η τήρηση των εγγυήσεων που παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών αποκτά ακόμη πιο θεμελιώδη σημασία. Στις εγγυήσεις αυτές συγκαταλέγεται ιδίως η υποχρέωση του αρμοδίου θεσμικού οργάνου να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (βλ., επ' αυτού, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität München, Συλλογή 1991, σ. I-5469, σκέψη 14· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992, Τ-44/90, La Cinq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1, σκέψη 86, και της 20ής Μαρτίου 2002, Τ-31/99, ABB Asea Brown Boveri κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1881, σκέψη 99).

112 Εν προκειμένω, πρέπει να τονισθεί ότι, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 525 έως 527 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, η οποία, σύμφωνα με την παρατεθείσα στη σκέψη 100 ανωτέρω νομολογία, δεν έχει υποχρέωση να εφαρμόζει ακριβείς μαθηματικούς τύπους κατά την επιμέτρηση των προστίμων, ορθώς θεώρησε ότι έπρεπε να επιβάλει υψηλό συντελεστή προσαύξησης του βασικού ποσού του προστίμου εφόσον «τα πρώτα πρόστιμα [που επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα] δεν την παρότρυναν να αλλάξει διαγωγή» (αιτιολογική σκέψη 525 της προσβαλλομένης

αποφάσεως). Ακόμη, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει ούτε κάποιο επιχείρημα ούτε κάποιο αποδεικτικό στοιχείο που να πιστοποιεί τον ισχυρισμό της ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως που της παρείχαν έρεισμα ώστε να επιβάλει στην προσφεύγουσα συντελεστή προσαύξησης του βασικού ποσού του προστίμου 90 %, δεδομένης της έντονης τάσεώς της να ενεργεί κατά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού.

113 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή παρέβη εν προκειμένω την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

114 Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι δεν πρέπει να υποστεί τις επιπτώσεις της ολιγωρίας που επέδειξε η Επιτροπή κατά τη διερεύνηση της παρούσας υποθέσεως, η οποία την οδήγησε στο να εφαρμόσει στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως τις κατευθυντήριες γραμμές, οι οποίες, κατ' ουσίαν, τιμωρούν αυστηρά την υποτροπή. Πράγματι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ή αποδεικτικό στοιχείο από τα οποία να προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν διερεύνησε την παρούσα υπόθεση εντός ευλόγου χρόνου. Αφετέρου, δεδομένου ότι η αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού προϋποθέτει να μπορεί η Επιτροπή οποτεδήποτε να προσαρμόζει το επίπεδο των προστίμων στις ανάγκες της πολιτικής της (βλ. απόφαση Danone του Πρωτοδικείου, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψεις 210 έως 212 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), αυτή δεν μπορεί να επικριθεί για τον λόγο ότι βασίστηκε, προκειμένου να καθορίσει τον συντελεστή προσαυξήσεως λόγω υποτροπής του βασικού ποσού του προστίμου, στις κατευθυντήριες γραμμές, ως προς τις οποίες η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι έχουν εφαρμογή στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως.

115 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η τρίτη αιτίαση της προσφεύγουσας, καθώς και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

β) Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τη μη χορήγηση στην προσφεύγουσα μειώσεως του προστίμου δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

116 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή κακώς δεν της χορήγησε μείωση προστίμου από 30 έως 50 % δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας. Αφενός, ήταν η δεύτερη επιχείρηση που υπέβαλε στην Επιτροπή, στις 18 Οκτωβρίου 2004, αίτηση βάσει της εν λόγω ανακοινώσεως. Αφετέρου, τα στοιχεία που προσκόμισε στην Επιτροπή είχαν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία, δεδομένων των στοιχείων που διέθετε η Επιτροπή στον φάκελό της κατά την ημερομηνία εκείνη.

117 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η προσέγγιση που υιοθέτησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση έρχεται σε σύγκρουση με την αυστηρά προσανατολισμένη στη χρονική σειρά υποβολής των αιτήσεων ερμηνεία την οποία υιοθέτησε στην απόφασή της Υπεροξείδιο του υδρογόνου. Με την τελευταία αυτή απόφαση, η Επιτροπή χορήγησε, παρά τα πολύ περιορισμένα πληροφοριακά στοιχεία που προσκομίστηκαν, μείωση προστίμου κατά 40 % στη δεύτερη επιχείρηση που υπέβαλε αίτηση βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας.

118 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που προσκόμισε στην Επιτροπή τής επέτρεψαν να επιβεβαιώσει τα στοιχεία που περιλαμβάνονταν μόνο στην αίτηση της ΕΚΑ για απαλλαγή της από το πρόστιμο. Συνεπώς, η Επιτροπή κακώς θεώρησε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 565 έως 577 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα πληροφοριακά στοιχεία δεν είχαν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία, καθόσον απλώς παρείχαν τη δυνατότητα επιβεβαιώσεως των πληροφοριακών στοιχείων που διέθετε ήδη η Επιτροπή και τα οποία της είχαν προσκομισθεί, αφενός, από την ΕΚΑ με την αίτησή της για απαλλαγή από το πρόστιμο και, αφετέρου, με την απάντηση

της Finnish Chemicals στην από 10 Σεπτεμβρίου 2004 αίτηση της Επιτροπής για παροχή πληροφοριών.

119 Πρώτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, με την απάντησή της στην από 10 Σεπτεμβρίου 2004 αίτηση της Επιτροπής για παροχή πληροφοριών, η Finnish Chemicals περιορίστηκε να απαντήσει στα ερωτήματα όσον αφορά τη οργάνωσή της και να επιβεβαιώσει την πραγματοποίηση των συναντήσεων τις οποίες είχε αναφέρει η ΕΚΑ καθώς και το όνομα όσων μετείχαν στις συναντήσεις αυτές. Εντούτοις, η Finnish Chemicals δεν προσδιόρισε το αντικείμενο των εν λόγω συναντήσεων ούτε επιβεβαίωσε τα προσκομισθέντα από την ΕΚΑ στοιχεία για την ύπαρξη συμπράξεως στην αγορά χλωρικού νατρίου.

120 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ήταν η πρώτη επιχείρηση που επιβεβαίωσε τις δηλώσεις της ΕΚΑ και ιδίως τα εξής πέντε στοιχεία. Καταρχάς, επιβεβαίωσε ότι κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1990 είχε δημιουργηθεί σύστημα κατανομής των πελατών και των όγκων πωλήσεων το οποίο έπαυσε να λειτουργεί κατά τις αρχές του 2000. Εν συνεχεία, επιβεβαίωσε την προφορική αίτηση της ΕΚΑ για απαλλαγή της από το πρόστιμο, σύμφωνα με την οποία υπήρχε σύστημα αντισταθμίσεως που επέτρεπε στους θιγόμενους παραγωγούς να αυξήσουν τους όγκους των πωλήσεών τους κατά το επόμενο έτος, εφόσον διαπιστωνόταν θετική απόκλιση μεταξύ των όγκων πωλήσεων που είχαν παραχωρηθεί σε έναν από τους μετέχοντες στη σύμπραξη και των πωλήσεων που είχε πραγματοποιήσει. Ακόμη, διευκρίνισε ότι τρεις αυξήσεις τιμών είχαν στεφθεί από επιτυχία. Επιπλέον, προσκόμισε πληθώρα στοιχείων για τη σύγκρουση μεταξύ των μελών της συμπράξεως σχετικά με τον πελάτη MODO. Τέλος, ανέφερε ότι η σύμπραξη τερματίσθηκε το 2000 μετά την υιοθέτηση προγραμμάτων για την τήρηση του δικαίου του ανταγωνισμού.

121 Αφενός, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν από την προσφεύγουσα επέτρεψαν στην Επιτροπή να επιβεβαιώσει και να συμπληρώσει τα στοιχεία που είχε παράσχει η ΕΚΑ όσον αφορά τη φύση και τη διάρκεια της συμπράξεως, τον τρόπο λειτουργίας της καθώς και τον αντίκτυπό της στην οικεία αγορά, τα οποία δεν είχε επιβεβαιώσει η Finnish Chemicals με την απάντησή της στην από 10 Σεπτεμβρίου 2004 αίτηση της Επιτροπής για παροχή πληροφοριών.

122 Αφετέρου, η συμβολή της είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία, καθόσον, περιγράφοντας την παράβαση κατά τον ίδιο τρόπο με την ΕΚΑ, επιβεβαίωσε τα ουσιώδη στοιχεία της συμπράξεως και ενίσχυσε τη δυνατότητα της Επιτροπής να αποδείξει την παράβαση. Ειδικότερα, θεωρούμενη μεμονωμένα, η αίτηση της ΕΚΑ για απαλλαγή από το πρόστιμο είχε περιορισμένη μόνο αποδεικτική αξία, καθόσον, όπως παραδέχθηκε η ΕΚΑ με την προφορική της αίτηση για απαλλαγή από το πρόστιμο, τα στοιχεία που είχε προσκομίσει δεν είχαν ακόμη επαληθευτεί και συνεπώς μπορούσαν να αμφισβητηθούν από άλλα μέλη της συμπράξεως. Όπως έχει θεωρήσει η Επιτροπή σε πολλές άλλες αποφάσεις, η απλή επιβεβαίωση αποδεικτικών στοιχείων που έχει ήδη στην κατοχή της η Επιτροπή δικαιολογεί μείωση του προστίμου δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας.

123 Κατά τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι πληροφορίες που παρέσχε στην Επιτροπή αποκάλυψαν ορισμένα νέα στοιχεία μη ευρισκόμενα προηγουμένως στην κατοχή της, τα οποία κατά συνέπεια ενίσχυσαν σημαντικά την ικανότητά της να αποδείξει τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά. Συναφώς, επισημαίνει ακόμη ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η Επιτροπή δεν μπορεί να ευνοεί ορισμένα έγγραφα τα οποία προσκομίζει μια επιχείρηση εις βάρος των εγγράφων που είχε προσκομίσει προηγουμένως άλλη επιχείρηση και ότι η εκτίμηση της πρόσθετης αποδεικτικής αξίας των στοιχείων που παρέχει μια επιχείρηση δεν μπορεί να εξαρτάται από την επιλογή της Επιτροπής αν θα τα εκμεταλλευτεί ή όχι.

124 Πρώτον, όπως ανέφερε στα σημεία 210 και 211 των παρατηρήσεων που υπέβαλε σε απάντηση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, η προσφεύγουσα πληροφόρησε την Επιτροπή για την ύπαρξη ενός εγγράφου, μνημονευόμενου στην αιτιολογική σκέψη 76 της προσβαλλομένης αποφάσεως, από το οποίο δεν είχε κρατήσει αντίγραφο και το οποίο προσδιόριζε, για τον κάθε κοινό πελάτη, τους όγκους πωλήσεων που αναλογούσαν στον καθέναν από τους παραγωγούς χλωρικού νατρίου όσον αφορά τον εφοδιασμό του πελάτη αυτού στο πλαίσιο της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών. Η ύπαρξη ενός τέτοιου εγγράφου μαρτυρεί τον βαθμό στον οποίον ήταν διαρθρωμένη η σύμπραξη.

125 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ήταν η πρώτη επιχείρηση που κατονόμασε, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε σε απάντηση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, τους πελάτες της ηπειρωτικής Ευρώπης ως προς τους οποίους έγινε κατανομή των όγκων πωλήσεων μεταξύ των παραγωγών χλωρικού νατρίου. Φρονεί ως εκ τούτου ότι το στοιχείο αυτό επέτρεψε στην Επιτροπή να εκτιμήσει τη γεωγραφική έκταση της συμπράξεως και αποτέλεσε έτσι πιθανώς τη βάση για αιτήσεις παροχής πληροφοριών, προκειμένου να εξακριβωθεί αν οι αυξήσεις τιμών είχαν πράγματι εφαρμοσθεί. Συναφώς, διευκρινίζει ότι, αντιθέτως προς ό,τι προβάλλει η Επιτροπή, από τους εννέα πελάτες που κατονόμασε ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας L. δύο μόνο είχαν κατονομασθεί από την ΕΚΑ.

126 Κατά τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι από το γράμμα της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε διάφορα στοιχεία που η ίδια είχε προσκομίσει προκειμένου να διαπιστώσει την παράβαση και να επιβεβαιώσει ορισμένα στοιχεία προερχόμενα από άλλες πηγές. Συναφώς, παραπέμπει στις αιτιολογικές σκέψεις 76, 98, 207, 254, 273 και 284 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και στις υποσημειώσεις 116, 118, 142, 259, 305, 325 και 337 της εν λόγω αποφάσεως.

127 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι, αντιθέτως προς ό,τι προβάλλει η Επιτροπή, η αιτιολογική σκέψη 254 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν πραγματεύεται συνάντηση που πραγματοποιήθηκε κατά την άνοιξη του 2000, η ύπαρξη της οποίας δεν κατέστη δυνατόν να επιβεβαιωθεί, αλλά συνάντηση που έλαβε χώρα το 1999 με τη Finnish Chemicals, κατά την οποία η τελευταία δήλωσε ότι «[ήταν] ο αποκλειστικός προμηθευτής [του πελάτη] MODO, [κατόπιν συμφωνίας] της μητρικής της εταιρίας με τη MODO, διαρρηγνύοντας έτσι τη συμφωνία μεταξύ της ΕΚΑ, της Finnish Chemicals και [της προσφεύγουσας] όσον αφορά τον πελάτη αυτόν».

128 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

129 Με την ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας, η Επιτροπή καθόρισε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι επιχειρήσεις που συνεργάζονται με αυτήν κατά την έρευνα που διεξάγει για μια σύμπραξη μπορούν να απαλλάσσονται του προστίμου ή να τυγχάνουν μειώσεως του ύψους του προστίμου που θα όφειλαν να καταβάλουν.

130 Βάσει του σημείου 20 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, «[ο]ι επιχειρήσεις που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις [για να τύχουν απαλλαγής από το πρόστιμο] μπορούν να είναι επιλέξιμες για μείωση προστίμου που θα τους επιβαλλόταν διαφορετικά».

131 Το σημείο 21 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας ορίζει ότι «για να πληροί τις [...] προϋποθέσεις [μειώσεως του προστίμου βάσει του σημείου 20 της εν λόγω ανακοινώσεως], μια επιχείρηση πρέπει να υποβάλει στην Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την πιθανολογούμενη παράβαση που αντιπροσωπεύουν σημαντική προστιθέμενη αξία σε σχέση με τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει ήδη στην κατοχή της η Επιτροπή και πρέπει να διακόψει την ανάμειξή της στην πιθανολογούμενη παράβαση το αργότερο κατά τη χρονική στιγμή που υποβάλλει τις αποδείξεις».

132 Στο σημείο 23, στοιχείο β΄, πρώτο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας προβλέπονται τρία κλιμάκια μειώσεως του προστίμου. Η πρώτη επιχείρηση που πληροί τους όρους του σημείου 21 της εν λόγω ανακοινώσεως δικαιούται μείωση προστίμου από 30 έως 50 %, η δεύτερη επιχείρηση μείωση προστίμου από 20 έως 30 % και οι επόμενες επιχειρήσεις μείωση μέχρι 20 %.

133 Το σημείο 23, στοιχείο β΄, δεύτερο εδάφιο, της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας αναφέρει ότι «[π]ροκειμένου να προσδιορίσει το επίπεδο της μείωσης του προστίμου εντός των παραπάνω ορίων, η Επιτροπή θα λάβει υπόψη της τη χρονική στιγμή κατά την οποία τα αποδεικτικά στοιχεία που πληρούν την προϋπόθεση του σημείου 21 [της εν λόγω ανακοινώσεως] υποβλήθηκαν και το βαθμό της "προστιθέμενης αξίας" που αυτά τα στοιχεία αντιπροσωπεύουν» και ότι «[η] Επιτροπή μπορεί επίσης να λάβει υπόψη της το βαθμό και τη διάρκεια της συνεργασίας της επιχείρησης μετά την ημερομηνία υποβολής των αποδεικτικών στοιχείων».

134 Κατά τη νομολογία, η Επιτροπή απολαύει ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως ως προς τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων και μπορεί, συναφώς, να λάβει υπόψη πλειάδα στοιχείων, μεταξύ των οποίων καταλέγεται η συνεργασία των εμπλεκομένων επιχειρήσεων κατά την έρευνα που διεξάγουν οι υπηρεσίες της. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή καλείται να προβεί σε περίπλοκες εκτιμήσεις ως προς τα πραγματικά περιστατικά, όπως οι σχετικές με τη συνεργασία καθεμίας από τις εν λόγω επιχειρήσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαΐου 2007, C-328/05 P, SGL Carbon κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-3921, σκέψη 81, και απόφαση Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, σκέψη 63 ανωτέρω, σκέψη 219).

135 Ακόμη, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της συνεργασίας που παρέχουν τα μέλη μιας συμπράξεως, στην Επιτροπή μπορεί να προσαφθεί μόνον πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, δεδομένου ότι έχει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως για να αξιολογήσει την ποιότητα και τη λυσιτέλεια της συνεργασίας μιας επιχειρήσεως, ιδίως σε σχέση με τη συμβολή άλλων επιχειρήσεων (απόφαση SGL Carbon κατά Επιτροπής, σκέψη 134 ανωτέρω, σκέψη 88). Συναφώς, πρέπει ακόμη να υπομνησθεί ότι, αν και η Επιτροπή υποχρεούται να εξηγεί τους λόγους για τους οποίους φρονεί ότι τα στοιχεία που προσκομίζουν οι επιχειρήσεις στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας αποτελούν συμβολή που δικαιολογεί ή που δεν δικαιολογεί τη μείωση του επιβαλλόμενου προστίμου, αντιστρόφως, απόκειται στις επιχειρήσεις που επιθυμούν να αμφισβητήσουν τη σχετική απόφαση της Επιτροπής να αποδείξουν ότι, αν αυτές δεν είχαν παράσχει οικειοθελώς τις ως άνω πληροφορίες, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να αποδείξει τα ουσιώδη στοιχεία της παραβάσεως και, επομένως, να εκδώσει απόφαση περί επιβολής προστίμων (απόφαση Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 100 ανωτέρω, σκέψη 297).

136 Επιπλέον, η μείωση των προστίμων σε περίπτωση συνεργασίας των επιχειρήσεων που έχουν συμμετάσχει σε παραβάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού στηρίζεται στη σκέψη ότι μια τέτοια συνεργασία διευκολύνει το έργο της Επιτροπής για τη διαπίστωση και, ενδεχομένως, τον τερματισμό της παραβάσεως (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 101 ανωτέρω, σκέψη 399, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-338/94, Finnboard κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1617, σκέψη 363). Λαμβανομένης υπόψη της ratio της μειώσεως, η Επιτροπή δεν μπορεί να παραβλέψει τη λυσιτέλεια των παρασχεθεισών πληροφοριών, η οποία αποτελεί αναγκαστικά συνάρτηση των αποδεικτικών στοιχείων που είχε ήδη στην κατοχή της (απόφαση Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, σκέψη 63 ανωτέρω, σκέψη 220).

137 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη νομολογία, οσάκις επιχείρηση επιβεβαιώνει απλώς, στο πλαίσιο της συνεργασίας, και μάλιστα με μικρότερη ακρίβεια και σαφήνεια, ορισμένα από τα πληροφοριακά στοιχεία τα οποία είχε ήδη παράσχει άλλη επιχείρηση ως συνεργασία, ο βαθμός συνεργασίας της ως άνω επιχειρήσεως, μολονότι ενδέχεται να έχει κάποια χρησιμότητα για την Επιτροπή, δεν μπορεί να θεωρηθεί συγκρίσιμος με αυτόν της πρώτης επιχειρήσεως η οποία προσκόμισε τα εν λόγω στοιχεία. Πράγματι, μια δήλωση που απλώς ενισχύει, σε ορισμένο βαθμό, δήλωση που ήδη ευρισκόταν στη διάθεση της Επιτροπής δεν διευκολύνει σημαντικά το έργο της Επιτροπής. Συνεπώς, δεν αρκεί για να δικαιολογήσει τη μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-44/00, Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2223, σκέψη 301· Danone, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 455, και Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, σκέψη 63 ανωτέρω, σκέψη 222).

138 Τέλος, η συνεργασία μιας επιχειρήσεως κατά την έρευνα δεν γεννά δικαίωμα σε μείωση του προστίμου όταν η συνεργασία αυτή δεν υπερέβη τα όρια των υποχρεώσεων που η εν λόγω επιχείρηση υπέχει από το άρθρο 18 του κανονισμού 1/2003 (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-12/89, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-907, σκέψεις 341 και 342, και Danone, σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 451).

139 Εν προκειμένω, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι αναμφίβολα, αφενός, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 561 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα ήταν η δεύτερη επιχείρηση, μετά την ΕΚΑ, που υπέβαλε αίτηση βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας. Αφετέρου, όπως επισήμανε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 565 της προσβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς αμφισβήτηση από πλευράς της προσφεύγουσας, μόνο τα πληροφοριακά στοιχεία που περιλαμβάνονται στο σημείο 3 της από 18 Οκτωβρίου 2004 απαντήσεως στην αίτηση της Επιτροπής της 10ης Σεπτεμβρίου 2004 για την παροχή πληροφοριών (στο εξής: απάντηση της προσφεύγουσας), αποτελούν στοιχεία τα οποία υπερβαίνουν την απλή υποχρέωση της προσφεύγουσας να απαντήσει στην αίτηση παροχής πληροφοριών που της είχε απευθύνει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003. Πράγματι, οι πληροφορίες στο σημείο 3 της απαντήσεως της προσφεύγουσας, που αφορούν την ακρόαση στις 24 Σεπτεμβρίου 2004 του υπαλλήλου της L. συνδέονται άμεσα με τα πραγματικά περιστατικά της επίδικης παραβάσεως.

140 Συνεπώς, υπό το πρίσμα και μόνο των πληροφοριών του σημείου 3 της απαντήσεως της προσφεύγουσας πρέπει να γίνει η εξέταση των τεσσάρων αιτιάσεων που προβάλλει προκειμένου να κριθεί αν η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που της είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα δεν είχαν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία και συνεπώς δεν δικαιολογούσαν μείωση κατά 30 έως 50 % του προστίμου που της είχε επιβληθεί.

141 Κατά πρώτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή όφειλε να της χορηγήσει μείωση προστίμου με την προσβαλλόμενη απόφαση, όπως είχε πράξει στην απόφαση Υπεροξείδιο του υδρογόνου, παρά τις πολύ περιορισμένες πληροφορίες που είχε παράσχει για τη σύμπραξη που αποτελούσε αντικείμενο της αποφάσεως εκείνης, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εξετάσει υπό το πρίσμα της προγενέστερης πρακτικής της κατά τη λήψη αποφάσεων, αλλά υπό το πρίσμα της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, κατά πόσον η συνεργασία την οποία παρέχει μια επιχείρηση δικαιολογεί τη μείωση του προστίμου, το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν αποδεικνύει ότι οι πληροφορίες που παρέσχε έχουν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, δεδομένων

των αποδεικτικών στοιχείων τα οποία διέθετε η Επιτροπή κατά την ημερομηνία της αιτήσεώς της δυνάμει της εν λόγω ανακοινώσεως.

142 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι ήταν η πρώτη που επιβεβαίωσε τα στοιχεία που είχε προσκομίσει η ΕΚΑ με την προφορική της αίτηση για απαλλαγή από το πρόστιμο, πρέπει να υποβληθούν σε εξέταση τα πέντε πληροφοριακά στοιχεία για τα οποία υποστηρίζει ότι έχουν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία για την Επιτροπή.

143 Καταρχάς, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα πληροφόρησε την Επιτροπή ότι «ένα σύστημα κατανομής των πελατών και των όγκων πωλήσεων [είχε δημιουργηθεί κατά] το τέλος του 1993 από ορισμένους παραγωγούς χλωρικού νατρίου», η Επιτροπή επισήμανε, στην αιτιολογική σκέψη 569 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «[η προσφεύγουσα είχε] επιβεβαιώσει γενικόλογα την ύπαρξη του συστήματος, αλλά δεν [είχε] προσκομίσει κανένα έγγραφο αποδεικτικό στοιχείο που να χρονολογείται από την περίοδο την οποία αφορούν τα πραγματικά περιστατικά, το οποίο θα ενίσχυε τη δυνατότητα αποδείξεως των επίμαχων πραγματικών περιστατικών». Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με το να μη δεχθεί ότι η πληροφορία αυτή μπορεί να έχει σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι, όπως προκύπτει από την προφορική αίτηση της ΕΚΑ για απαλλαγή της από το πρόστιμο, η ΕΚΑ είχε ήδη ενημερώσει την Επιτροπή για το σύστημα αυτό, η προσφεύγουσα ούτε τεκμηρίωσε την πληροφορία αυτή με έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία ούτε παρέσχε επιπλέον διευκρινίσεις ως προς τις ημερομηνίες, τους τόπους, τους λεπτομερείς όρους και τα ποσά που αφορούσε η εν λόγω κατανομή όγκων πωλήσεων και πελατών. Επομένως, σύμφωνα με την παρατεθείσα στη σκέψη 137 ανωτέρω νομολογία, η απλή επιβεβαίωση από την προσφεύγουσα, με την προφορική της δήλωση, της κατανομής όγκων πωλήσεων και πελατών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως έχουσα σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία.

144 Έπειτα, όσον αφορά την πληροφορία που παρέσχε η προσφεύγουσα περί υπάρξεως συστήματος αντισταθμίσεως μεταξύ των θιγόμενων παραγωγών που τους επέτρεπε να αυξήσουν τους όγκους των πωλήσεών τους κατά το επόμενο έτος, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 143 ανωτέρω, η Επιτροπή επισήμανε, στην αιτιολογική σκέψη 569 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «όσον αφορά τον μηχανισμό κατανομής των αγορών χλωρικού νατρίου, [είχε] ήδη λάβει τις πληροφορίες

αυτές με την προφορική δήλωση της ΕΚΑ» και ότι «[η προσφεύγουσα είχε] επιβεβαιώσει γενικά την ύπαρξη του συστήματος, αλλά δεν [είχε] προσκομίσει κανένα έγγραφο αποδεικτικό στοιχείο που να χρονολογείται από την περίοδο την οποία αφορούν τα πραγματικά περιστατικά, το οποίο θα ενίσχυε τη δυνατότητα της Επιτροπής να αποδείξει τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά». Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με το να μη δεχθεί ότι η πληροφορία αυτή είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι, όπως προκύπτει από την προφορική αίτηση της ΕΚΑ για απαλλαγή της από το πρόστιμο, η ΕΚΑ είχε ήδη ενημερώσει την Επιτροπή για το σύστημα αντισταθμίσεως που είχε δημιουργηθεί σε κάποια κράτη μέλη, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε ούτε έγγραφη απόδειξη για την ύπαρξη του εν λόγω συστήματος ούτε παρέσχε διευκρινίσεις με την προφορική της δήλωση σχετικά με ημερομηνίες, τόπους και λεπτομερείς όρους όσον αφορά το εν λόγω σύστημα.

145 Ακόμη, όσον αφορά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα πληροφόρησε την Επιτροπή ότι τρεις αυξήσεις τιμών είχαν πραγματοποιηθεί με επιτυχία, η Επιτροπή ανέφερε συναφώς, στην αιτιολογική σκέψη 572 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «όσον αφορά τις αυξήσεις τιμών του 1993, του 1994 και του 1995, [ο L.] επιβεβαίωσε με πολύ γενικό τρόπο τα στοιχεία που είχε ήδη προσκομίσει η ΕΚΑ χωρίς να παράσχει αυτοβούλως άλλες διευκρινίσεις ως προς τις επίμαχες συμπεριφορές». Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με το να μη δεχθεί ότι η πληροφορία αυτή θα μπορούσε να έχει σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι, όπως προκύπτει από την προφορική αίτηση της ΕΚΑ για απαλλαγή της από το πρόστιμο, η ΕΚΑ είχε ήδη παράσχει στην Επιτροπή λεπτομερείς πληροφορίες για τη συχνότητα, το ύψος και τον μηχανισμό αυτών των αυξήσεων τιμών, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε ούτε αποδείξεις ούτε λεπτομερειακά στοιχεία πέρα από εκείνα που διέθετε ήδη η Επιτροπή, προς επίρρωση των ισχυρισμών της, οπότε δεν διευκόλυνε σημαντικά το έργο της Επιτροπής κατά την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 137 ανωτέρω νομολογίας.

146 Επιπλέον, όσον αφορά την «πληθώρα στοιχείων για τη σύγκρουση μεταξύ των μετεχόντων στη σύμπραξη» κατόπιν της αποφάσεως του πελάτη MODO να παύσει να αγοράζει από την προσφεύγουσα από τα μέσα του 1998 και για τις διάφορες συναντήσεις που ακολούθησαν το 1999 και την άνοιξη του 2000, για τις οποίες η προσφεύγουσα πληροφόρησε την Επιτροπή, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή αναφέρει μεταξύ άλλων, στην αιτιολογική σκέψη 573 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «οι δηλώσεις του [L] επιβεβαίωσαν τα κύρια στοιχεία των δηλώσεων της ΕΚΑ και

της Finnish Chemicals, αλλά […] δεν έφεραν στο φως νέες πληροφορίες ή πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία που να ενισχύουν σημαντικά τη δυνατότητα της Επιτροπής να αποδείξει τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά». Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με το να μη δεχθεί ότι η πληροφορία αυτή είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι η ΕΚΑ είχε ενημερώσει την Επιτροπή, με την προφορική της αίτηση για απαλλαγή από το πρόστιμο, για τη σύγκρουση μεταξύ των μελών της συμπράξεως σχετικά με τον πελάτη MODO, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν παρέσχε ούτε αποδείξεις ούτε διευκρινίσεις προς επίρρωση των όσων προβάλλει οι οποίες να επιτρέπουν στην Επιτροπή να αποδείξει τις πράξεις που στοιχειοθετούσαν την παράβαση, τις οποίες αυτή αναγκαστικά διαπίστωσε βάσει εγγράφων που προσκομίσθηκαν από τη Finnish Chemicals, όπως προκύπτει ρητώς από τις αιτιολογικές σκέψεις 215 και 216 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

147 Εξάλλου, όσον αφορά την πληροφορία της προσφεύγουσας ότι η σύμπραξη τερματίσθηκε κατά τα μέσα του 2000, κατόπιν της θεσπίσεως προγραμμάτων για την τήρηση του δικαίου του ανταγωνισμού, η Επιτροπή αναφέρει, στην αιτιολογική σκέψη 575 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «ο [L.] περιορίστηκε να επιβεβαιώσει τη δήλωση της ΕΚΑ όσον αφορά το αποτέλεσμα της θεσπίσεως των προγραμμάτων [τηρήσεως του δικαίου ανταγωνισμού], χωρίς να προσκομίσει νέα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία». Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με το να μη δεχθεί ότι η πληροφορία αυτή είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι αυτή η μεμονωμένη πληροφορία είναι ασαφής σε ό,τι αφορά την ακριβή ημερομηνία που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή για να καθορίσει τον χρόνο λήξεως της παραβάσεως, ήτοι 9 Φεβρουαρίου 2000 [βλ. άρθρο 1, στοιχείο ε΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως], η απλή προφορική επιβεβαίωση από την προσφεύγουσα της πληροφορίας αυτής την οποία ήδη είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή δεν διευκόλυνε σημαντικά το έργο της, κατά την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 137 ανωτέρω νομολογίας.

148 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι τα στοιχεία που προσκόμισε στην Επιτροπή και τα οποία επιβεβαίωναν πληροφορίες τις οποίες αυτή είχε ήδη στη διάθεσή της είχαν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία.

149 Κατά τρίτον, καθόσον η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ορισμένες πληροφορίες που παρέσχε στην Επιτροπή έφεραν στο φως νέα στοιχεία τα οποία η Επιτροπή αγνοούσε προηγουμένως και τα οποία ενίσχυσαν κατά συνέπεια σημαντικά τη δυνατότητά της να αποδείξει τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά, πρέπει να υποβληθούν σε εξέταση τα δύο πληροφοριακά στοιχεία στα οποία παραπέμπει η προσφεύγουσα προς στήριξη της αιτιάσεως αυτής.

150 Καταρχάς, όσον αφορά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα πληροφόρησε την Επιτροπή για την ύπαρξη καταλόγου τον οποίον δεν είχε διατηρήσει στην κατοχή της και ο οποίος προσδιόριζε, για τον κάθε κοινό πελάτη των μελών της συμπράξεως, τους όγκους των πωλήσεών τους προς τον πελάτη αυτόν, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως μη χορηγώντας μείωση του προστίμου για τον λόγο αυτόν. Πράγματι, εφόσον, όπως επισήμανε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 76 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν της προσκόμισε τον εν λόγω κατάλογο, η πληροφορία αυτή δεν της επέτρεπε να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούσαν την επίδικη παράβαση.

151 Έπειτα, όσον αφορά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ήταν η πρώτη επιχείρηση που κατονόμασε τους πελάτες της ηπειρωτικής Ευρώπης ως προς τους οποίους κατανεμήθηκαν οι όγκοι πωλήσεων, πράγμα που επέτρεψε στην Επιτροπή να εκτιμήσει τη γεωγραφική έκταση της συμπράξεως και πιθανώς αποτέλεσε τη βάση αιτήσεων παροχής πληροφοριών, διαπιστώνεται ότι, μολονότι η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε ειδικά σε σχέση με το επιχείρημα αυτό στην προσβαλλόμενη απόφαση, εντούτοις επισήμανε, στην αιτιολογική σκέψη 576 της προσβαλλομένης αποφάσεως, μεταξύ άλλων, ότι, «γενικώς, η ποιότητα και η ποσότητα των στοιχείων που παρασχέθηκαν από [την προσφεύγουσα] πρέπει να θεωρηθούν ως πολύ περιορισμένες» και ότι «[η προσφεύγουσα] επιβεβαίωσε πολύ γενικόλογα ορισμένες πτυχές της λειτουργίας της συμπράξεως, όχι όμως κατά τρόπο που να ενισχύει σημαντικά τη δυνατότητα της Επιτροπής να αποδείξει την παράβαση». Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Πράγματι, μολονότι ο κατάλογος των ονομάτων των επιχειρήσεων που αποτελούσαν αντικείμενο της συμπράξεως συμπλήρωνε τον κατάλογο που η ΕΚΑ είχε προσκομίσει στην Επιτροπή, εντούτοις, καθόσον δεν παρείχε λεπτομερείς πληροφορίες για την εφαρμογή, τις ημερομηνίες και τα αριθμητικά στοιχεία του συστήματος κατανομής των όγκων των πωλήσεων που ίσχυε για τις εν λόγω επιχειρήσεις, το στοιχείο αυτό δεν είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία για την Επιτροπή. Το επιχείρημα που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή μπορούσε

να συμπληρώσει τις πληροφορίες που της είχε παράσχει απευθύνοντας αιτήσεις παροχής πληροφοριών στις επιχειρήσεις τις οποίες αφορούσε η σύμπραξη, δεν μπορεί να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό. Πράγματι, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα δεν παρέσχε η ίδια αυτές τις λεπτομερείς πληροφορίες, που οπωσδήποτε της ήταν γνωστές, δεδομένου ότι είχε συμμετάσχει στο εν λόγω σύστημα κατανομής, το γεγονός ότι η Επιτροπή μπορούσε ενδεχομένως να επιβεβαιώσει ή να συμπληρώσει τις πληροφορίες αυτές χρησιμοποιώντας τις δικές της εξουσίες έρευνας δεν μεταβάλλει το συμπέρασμα ότι οι πληροφορίες που παρασχέθηκαν από την προσφεύγουσα δεν διευκόλυναν σημαντικά το έργο της Επιτροπής ώστε να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούσαν την επίδικη παράβαση.

152 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η τρίτη αιτίαση της προσφεύγουσας, που συνίσταται στο ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που προσκόμισε στην Επιτροπή, τα οποία αυτή αγνοούσε προηγουμένως, είχαν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία.

153 Κατά τέταρτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι από το ίδιο το γράμμα της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε διάφορα πληροφοριακά στοιχεία που η ίδια είχε προσκομίσει προκειμένου να διαπιστώσει την παράβαση και να επιβεβαιώσει ορισμένα στοιχεία προερχόμενα από άλλες πηγές, πρέπει να εξετασθεί αν από τις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλομένης αποφάσεως στις οποίες παραπέμπει η προσφεύγουσα και οι οποίες παρατέθηκαν στη σκέψη 126 ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα ενίσχυσε πράγματι σημαντικά τη δυνατότητα της Επιτροπής να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούσαν την επίδικη παράβαση.

154 Καταρχάς, στην αιτιολογική σκέψη 76 της προσβαλλομένης αποφάσεως και στη σχετική υποσημείωση 116, η Επιτροπή περιγράφει τη γενική λειτουργία της συμπράξεως, που είχε ως κύριο χαρακτηριστικό τις «συχνές επαφές υπό τη μορφή διμερών ή πολυμερών συναντήσεων και τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, χωρίς όμως να ακολουθείται συγκεκριμένο σχέδιο». Η Επιτροπή προσθέτει ότι «κατά [την προσφεύγουσα],

από την έναρξη της συμπράξεως είχε συνταχθεί κατάλογος των κοινών πελατών και των όγκων των πωλήσεων προς τους πελάτες αυτούς που αναλογούσαν στον καθέναν από τους παραγωγούς χλωρικού νατρίου οι οποίοι ήταν μέλη της συμπράξεως» και ότι «[η προσφεύγουσα] δεν υπέβαλε όμως τον εν λόγω κατάλογο στην Επιτροπή». Συναφώς, διαπιστώνεται επομένως ότι, για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 144 και 150 ανωτέρω, η πληροφορία αυτή, για την οποία η Επιτροπή προέβη στη ρητή διαπίστωση η προσφεύγουσα δεν είχε παράσχει καμία απτή απόδειξη, δεν είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία. Η Επιτροπή δεν υπέπεσε συνεπώς σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με το να μην αναγνωρίσει τέτοια αξία στην ως άνω πληροφορία.

155 Ακόμη, στην υποσημείωση 118 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα «επιβεβαίωσε [τις προφορικές δηλώσεις της ΕΚΑ όσον αφορά] την ύπαρξη του μηχανισμού κατανομής της αγοράς και του συστήματος αντισταθμίσεως που περιγράφησαν από την ΕΚΑ». Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, μολονότι η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε την ύπαρξη μιας τέτοιας θίγουσας τον ανταγωνισμό πρακτικής, εντούτοις, η μεμονωμένη αυτή πληροφορία δεν αρκούσε αφεαυτής ώστε να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούσαν την παράβαση. Επομένως, για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 144 ανωτέρω, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι αυτή η μεμονωμένη πληροφορία, που ήταν ήδη γνωστή στην Επιτροπή, έχει σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία.

156 Έπειτα, στην αιτιολογική σκέψη 98 της προσβαλλομένης αποφάσεως και στη σχετική υποσημείωση 142, η Επιτροπή αναφέρει μεταξύ άλλων ότι «η ΕΚΑ δηλώνει επίσης ότι κατά το 1995 αποφάσισαν από κοινού με τη Finnish Chemicals και [την προσφεύγουσα] να “πραγματοποιήσουν σημαντική αύξηση των τιμών η οποία πέτυχε” όσον αφορά την Πορτογαλία, λαμβανομένης υπόψη της υποτιμήσεως του εσκούδου», ότι «από τα υποβληθέντα από την ΕΚΑ αποδεικτικά στοιχεία προκύπτει ότι το 1995 η εν λόγω επιχείρηση αύξησε τις τιμές της για τους Πορτογάλους πελάτες της κατά 31 % και κατά 44 % σε σχέση με τις τιμές του 1993» και ότι «[η προσφεύγουσα] κάνει επίσης λόγο για επιτυχή αύξηση τιμών το 1995». Από το κείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει κατά συνέπεια ότι η ως άνω αύξηση τιμών του 1995 αποδείχθηκε βάσει στοιχείων που υπέβαλε προφορικώς και εγγράφων που προσκόμισε η ΕΚΑ, πράγμα που δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα. Επομένως, έστω και αν η πληροφορία που παρέσχε προφορικώς η προσφεύγουσα επιβεβαιώνει εκείνη της ΕΚΑ, η πληροφορία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί, σύμφωνα με την παρατεθείσα στη

σκέψη 137 ανωτέρω νομολογία, ως έχουσα σημαντική πρόσθετη αξία, δεδομένου ότι είχε ήδη παρασχεθεί από την ΕΚΑ, η δε προσφεύγουσα δεν προσκόμισε συμπληρωματικά λεπτομερειακά στοιχεία για την εν λόγω αύξηση τιμών.

157 Επιπλέον, στην αιτιολογική σκέψη 207 της προσβαλλομένης αποφάσεως και στη σχετική υποσημείωση 259, η Επιτροπή επισημαίνει ότι «[π]ρέπει να σημειωθεί ότι, στο πλαίσιο συνομιλιών μεταξύ της Finnish Chemicals και [της προσφεύγουσας] σχετικά με [τον πελάτη] MODO, ο [L.] τηλεφώνησε στον [B.] (τον εκπρόσωπο της Quadrimex, εισαγωγέα της Finnish Chemicals στη Γαλλία) προκειμένου να συζητήσουν για τους όγκους πωλήσεων που είχε απολέσει [η προσφεύγουσα]» και ότι «κατά τις τηλεφωνικές αυτές συνδιαλέξεις της 2ας και της 5ης Οκτωβρίου 1998, ο [L.] παραπονέθηκε για την επιθετικότητα των Σκανδιναβών και ζήτησε αντιστάθμιση σε όγκο πωλήσεων υπέρ [της προσφεύγουσας]». Συναφώς, από τα έγγραφα στα οποία γίνεται αναφορά στην υποσημείωση 257 της προσβαλλομένης αποφάσεως και από το σημείο 4.3.1.20 της εν λόγω αποφάσεως, που φέρει τον τίτλο «1998 — σύγκρουση για τον πελάτη MODO» προκύπτει ότι, για να εξακριβώσει την ακριβή φύση των επαφών μεταξύ των ανταγωνιστών όσον αφορά τον εφοδιασμό του πελάτη MODO, τις ημερομηνίες των επαφών αυτών και τους κατανεμηθέντες όγκους πωλήσεων, η Επιτροπή βασίστηκε πλήρως στα σαφή στοιχεία που της είχε προσκομίσει η Finnish Chemicals. Η Επιτροπή δεν υπέπεσε συνεπώς σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με το να μη δεχθεί ότι η σχετική πληροφορία που παρασχέθηκε από την προσφεύγουσα είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία.

158 Επιπλέον, στην αιτιολογική σκέψη 254 της προσβαλλομένης αποφάσεως και στη σχετική υποσημείωση 305, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα δήλωσε ότι «ο [L.] νομίζει ότι θυμάται μια συνάντηση μεταξύ της Finnish Chemicals και [της προσφεύγουσας] προκειμένου να καταστεί σαφές για ποιον λόγο είχαν παύσει να τηρούνται οι κανόνες κατανομής που ίσχυαν για τη MODO» και ότι, «κατά τη συνάντηση αυτή, που ο [L.] πιστεύει ότι πραγματοποιήθηκε το πρώτο τρίμηνο του 1999 στη Φινλανδία, η Finnish Chemicals δήλωσε ότι είχε καταστεί ο αποκλειστικός προμηθευτής της [MODO], [κατόπιν] [συμφωνίας] της μητρικής της εταιρίας με τη

MODO, διαρρηγνύοντας έτσι τη συμφωνία μεταξύ της ΕΚΑ, της Finnish Chemicals και [της προσφεύγουσας] όσον αφορά τον ως άνω πελάτη». Συναφώς, επισημαίνεται ότι, στην αιτιολογική σκέψη 255 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προσθέτει ότι «εντούτοις, δεδομένου ότι η σύμβαση μεταξύ της MODO και της Finnish Chemicals συνήφθη μόλις τον Σεπτέμβριο του 1999, η Επιτροπή φρονεί ότι ο [L.] συγχέει τις ημερομηνίες και τους τόπους και στην πραγματικότητα αναφέρεται στη συνάντηση της 9ης Νοεμβρίου 1999 στην Κοπεγχάγη». Επομένως, πέραν του γεγονότος ότι η πληροφορία την οποία παρέσχε προφορικώς η προσφεύγουσα είναι, κατά δική της ομολογία, αβέβαιη («ο [L.] νομίζει ότι θυμάται») και επιπλέον αόριστη, διαπιστώνεται εν πάση περιπτώσει ότι η Επιτροπή όχι μόνο δεν την χρησιμοποιεί προς απόδειξη των πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούσαν την παράβαση, αλλ' αντιθέτως επισημαίνει ρητώς, στην αιτιολογική σκέψη 255 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα στοιχεία αυτά είναι εσφαλμένα, πράγμα που άλλωστε δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα. Επομένως, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι η πληροφορία αυτή, που δεν είχε επιβεβαιωθεί, δεν παρουσίαζε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία.

159 Περαιτέρω, η υποσημείωση 325 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποτελεί παραπομπή στην αιτιολογική σκέψη 273 της εν λόγω αποφάσεως, στην οποία η Επιτροπή επισημαίνει μεταξύ άλλων ότι η προσφεύγουσα «έκανε λόγο για συνάντηση μεταξύ της ΕΚΑ, της Finnish Chemicals και [της ιδίας] "την άνοιξη του 2000", που πρέπει να θεωρηθεί ότι ήταν η συνάντηση της 9ης Φεβρουαρίου 2000 που περιγράφεται στην αιτιολογική σκέψη 283 [της προσβαλλομένης αποφάσεως]». Στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη 283, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, στο περιθώριο της συναντήσεως της 9ης Φεβρουαρίου 2000, η ΕΚΑ «δήλωσε ότι αρνούνταν να συμμετάσχει σε οποιαδήποτε περαιτέρω συζήτηση με τους ανταγωνιστές». Στην αιτιολογική σκέψη 284 της προσβαλλομένης αποφάσεως και στη σχετική υποσημείωση 337, η Επιτροπή επισημαίνει ότι «οι μεταβολές που επήλθαν στην αγορά χλωρικού νατρίου στην Κοινότητα το 1999 (ειδικότερα σε σχέση με τη σύναψη της συμβάσεως προμήθειας μεταξύ της Finnish Chemicals και της MODO) οδήγησαν στη λήξη των επαφών μεταξύ των παραγωγών χλωρικού νατρίου και, έστω και αν εξακολούθησαν κάποιες τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και συναντήσεις τον Ιανουάριο και τον Φεβρουάριο του 2000 [...], δεν αποκαταστάθηκε στον ίδιο βαθμό η συνήθης συνεργασία, που περιελάμβανε κυρίως προσπάθειες για τον καταμερισμό των όγκων πωλήσεων». Στην υποσημείωση 337 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι «η ΕΚΑ και [η προσφεύγουσα] αναφέρονται στα προγράμματα [τηρήσεως του δικαίου ανταγωνισμού] που θέσπισαν αντιστοίχως το 1999 και το 2000», ενώ «η Finnish Chemicals αναφέρει ότι οι επαφές με τους ανταγωνιστές έπαυσαν να έχουν αντικείμενο από τη στιγμή που συνήψε τη σύμβαση με [τον πελάτη] MODO». Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

θεωρώντας ότι οι πληροφορίες που παρέσχε η προσφεύγουσα δεν είχαν σημαντική πρόσθετη αξία. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι η πληροφορία που παρέσχε ότι η σύμπραξη τερματίσθηκε κατόπιν της θεσπίσεως προγραμμάτων για την τήρηση του δικαίου του ανταγωνισμού είναι ασαφής σε ό,τι αφορά την ακριβή ημερομηνία που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή για να καθορίσει τον χρόνο λήξεως της παραβάσεως, οι διευκρινίσεις που παρέσχε η ΕΚΑ ήταν αυτές που έδωσαν, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 290 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην Επιτροπή τη δυνατότητα να εξακριβώσει ότι η παράβαση είχε λήξει με τη συνάντηση του επαγγελματικού σωματείου CEFIC της 9ης Φεβρουαρίου 2000.

160 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η τέταρτη αιτίαση της προσφεύγουσας ότι από το ίδιο το κείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι παρέσχε πληροφορίες με σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία, καθώς και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

γ) Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τη μη χορήγηση στην προσφεύγουσα μειώσεως του προστίμου εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας

161 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικά και πραγματικά σφάλματα μη χορηγώντας της μείωση προστίμου εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας. Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει τα τρία σκέλη αυτού του λόγου ακυρώσεως με κάπως διαφορετική σειρά από εκείνη με την οποία προβάλλονται από την προσφεύγουσα.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από νομικά και πραγματικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή εκτιμώντας ότι η συνεργασία της προσφεύγουσας δεν δικαιολογούσε μείωση του προστίμου βάσει των ελαφρυντικών περιστάσεων που προβλέπονται στις κατευθυντήριες γραμμές

— Επιχειρήματα των διαδίκων

162 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικά και πραγματικά σφάλματα καθόσον δεν της χορήγησε μείωση του προστίμου βάσει ελαφρυντικών περιστάσεων, παρά το γεγονός ότι το σημείο 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών προβλέπει μια τέτοια μείωση. Κατά την προσφεύγουσα, το εν λόγω σημείο, το οποίο η Επιτροπή δεν μπορεί να ερμηνεύσει συσταλτικά, εφαρμόζοντάς το μόνο σε περιπτώσεις κατά τις οποίες συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, προβλέπει ειδικότερα ότι μια επιχείρηση η οποία συνεργάστηκε σε βαθμό μη επαρκή βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας μπορεί να τύχει μειώσεως του προστίμου εφόσον, αφενός, συνεργάστηκε ουσιαστικά και, αφετέρου, η συνεργασία αυτή υπερέβη τις σχετικές νόμιμες υποχρεώσεις της.

163 Πρώτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι στις αιτιολογικές σκέψεις 385 έως 398 της αποφάσεως της Επιτροπής της 20ής Οκτωβρίου 2005, σχετικά με διαδικασία κατά το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ (Υπόθεση COMP/C.38.281/B.2 — Ακατέργαστος καπνός — Ιταλία), η Επιτροπή εφάρμοσε το σημείο 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών προκειμένου να χορηγήσει μείωση προστίμου κατά 50 % λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων σε μια επιχείρηση ως προς την οποία είχε ανακληθεί η υπό όρους απαλλαγή από το πρόστιμο που της είχε χορηγηθεί στο πλαίσιο της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας. Λαμβανομένης υπόψη αυτής της αποφάσεως ειδικότερα, καθώς και άλλων αποφάσεων της Επιτροπής, είναι αδιανόητο να μην τύχει μειώσεως του προστίμου λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων η προσφεύγουσα, η οποία δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά και συνεργάστηκε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

164 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι συνεργάστηκε ουσιαστικά με την Επιτροπή. Όχι μόνον παραδέχθηκε τη συμμετοχή της στην παράβαση από την αρχή της έρευνας, όπως προκύπτει, ιδίως, από το γεγονός ότι υπήρξε η δεύτερη επιχείρηση που συνεργάστηκε με την Επιτροπή, αλλά επίσης παρέσχε μεγάλο αριθμό λεπτομερών στοιχείων βάσει των οποίων μπορούσε να καθοριστεί η φύση και η διάρκεια της συμπράξεως, οι μετέχοντες σε αυτήν και ο τρόπος λειτουργίας της, όπως προκύπτει από τις πληροφορίες που παρέσχε με την από 18 Οκτωβρίου 2004 απάντησή της στην αίτηση της Επιτροπής για την παροχή πληροφοριών.

165 Αφετέρου, η προσφεύγουσα συνεργάστηκε σε βαθμό που υπερέβαινε κατά πολύ τις σχετικές νόμιμες υποχρεώσεις της. Πράγματι, αρχής γενομένης από της αιτήσεώς της δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, είχε στενή και διαρκή συνεργασία με την Επιτροπή, όπως προκύπτει από τις απαντήσεις της στην αίτηση της Επιτροπής για την παροχή πληροφοριών της 16ης Φεβρουαρίου 2007. Έτσι όχι μόνο παραιτήθηκε από το δικαίωμά της της μη αυτοενοχοποιήσεως, αλλά και μετείχε ενεργά στην απόδειξη της παραβάσεως.

166 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

167 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, λαμβανομένης υπόψη της συνεργασίας της με την Επιτροπή κατά τη διοικητική διαδικασία, η τελευταία υπέπεσε σε νομικά και πραγματικά σφάλματα μη χορηγώντας της μείωση προστίμου δυνάμει του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών.

168 Επισημαίνεται καταρχάς ότι, στο σημείο 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών, η Επιτροπή δεσμεύθηκε, στο πλαίσιο της εξουσίας της εκτιμήσεως των ελαφρυντικών περιστάσεων τις οποίες οφείλει να λαμβάνει υπόψη κατά την επιμέτρηση των προστίμων, να χορηγεί μείωση του προστίμου όταν «μια επιχείρηση συνεργάστηκε αποτελεσματικά με την Επιτροπή, εκτός του πεδίου εφαρμογής της Ανακοίνωσης περί [Συνεργασίας] και πέραν των νόμιμων υποχρεώσεών της να συνεργαστεί».

169 Εντούτοις, η εφαρμογή του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια να καθίσταται άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας η ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας. Πράγματι, διαπιστώνεται ότι το σημείο 1 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας προβλέπει ότι η εν λόγω ανακοίνωση «θεσπίζει ένα πλαίσιο ώστε να ανταμείβονται για τη συνεργασία τους στην έρευνα που διεξάγει η Επιτροπή οι επιχειρήσεις οι οποίες είναι ή υπήρξαν μέλη μυστικών συμπράξεων (καρτέλ) που δρουν στην Κοινότητα». Από το γράμμα και την οικονομία της εν λόγω ανακοινώσεως συνάγεται επομένως ότι οι επιχειρήσεις δεν μπορούν, καταρχήν, να τύχουν μειώσεως του προστίμου λόγω της συνεργασίας τους παρά μόνον όταν πληρούν τις αυστηρές προϋποθέσεις της εν λόγω ανακοινώσεως.

170 Επομένως, προκειμένου να διαφυλαχθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, η Επιτροπή οφείλει να χορηγεί μείωση προστίμου σε μια επιχείρηση βάσει του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Τέτοια περίπτωση συντρέχει ιδίως όταν η συνεργασία μιας επιχειρήσεως υπερβαίνει τη νόμιμη υποχρέωσή της συνεργασίας, χωρίς όμως να της παρέχει δικαίωμα σε μείωση προστίμου δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, και ταυτοχρόνως είναι αντικειμενικά επωφελής για την Επιτροπή. Διαπιστώνεται τέτοια ωφέλεια όταν η Επιτροπή θεμελιώνει την οριστική της απόφαση σε αποδεικτικά στοιχεία που της προσκόμισε μια επιχείρηση στο πλαίσιο της συνεργασίας της, εφόσον, χωρίς τα στοιχεία αυτά, η Επιτροπή δεν θα ήταν σε θέση να επιβάλει κυρώσεις για το σύνολο ή για μέρος της επίδικης παραβάσεως.

171 Εν προκειμένω, αφενός, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ή απόδειξη από τα οποία να προκύπτει ότι, χωρίς τη συνεργασία της, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να επιβάλει κυρώσεις για μέρος ή για το σύνολο της παραβάσεως που διαπιστώνει με την προσβαλλόμενη απόφαση. Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, δεδομένης της ασάφειας, της ανακρίβειας ή της ελλείψεως τεκμηριώσεως των πληροφοριών που παρασχέθηκαν από την προσφεύγουσα (βλ. σκέψεις 141 έως 159 ανωτέρω), οι εν λόγω πληροφορίες δεν χρησίμευσαν στην Επιτροπή, καθόσον βασίστηκε σε αποδεικτικά στοιχεία που είχε συγκεντρώσει από άλλες πηγές προκειμένου να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούσαν την παράβαση.

172 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ή σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως μη χορηγώντας μείωση προστίμου βάσει του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών.

173 Τα επιχειρήματα που προέβαλε συναφώς η προσφεύγουσα δεν μεταβάλλουν το ως άνω συμπέρασμα.

174 Πρώτον, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έπρεπε να τύχει μειώσεως του προστίμου, δεδομένου ότι παραιτήθηκε από το θεμελιώδες δικαίωμά της της μη αυτοενοχοποιήσεως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα ήταν ελεύθερη να συνεργαστεί με την Επιτροπή ή να αμφισβητήσει τη συμμετοχή της στην επίδικη παράβαση, η Επιτροπή δεν υποχρεούταν να της χορηγήσει μείωση προστίμου δυνάμει του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών παρά μόνο εφόσον συνέτρεχαν στη συγκεκριμένη περίπτωση οι συνθήκες που εκτέθηκαν στη σκέψη 170 ανωτέρω.

175 Δεύτερον, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, σε άλλες υποθέσεις, η Επιτροπή χορήγησε σε επιχειρήσεις, δυνάμει του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών, μείωση προστίμου για τη συνεργασία τους, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές. Πράγματι, εφόσον το ζήτημα

αν η Επιτροπή θα μπορούσε να επιβάλει κυρώσεις για το σύνολο ή για μέρος της συμπράξεως χωρίς τη συνεργασία μιας επιχειρήσεως πρέπει να εξετάζεται υπό τις περιστάσεις της κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, το επιχείρημα αυτό δεν επηρεάζει το συμπέρασμα που διατυπώθηκε στη σκέψη 172 ανωτέρω, κατά το οποίο η προσφεύγουσα εν προκειμένω δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή όφειλε να της χορηγήσει μείωση προστίμου εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας.

176 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως αβάσιμο και εν μέρει ως αλυσιτελές.

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της αναλογικότητας, δεδομένης της μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών και της συνεργασίας εκ μέρους της προσφεύγουσας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

177 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη τις αρχές της χρηστής διοικήσεως και της αναλογικότητας. Συναφώς, φρονεί ότι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι παραδέχθηκε τη συμμετοχή της στην παράβαση από την έναρξη της έρευνας και δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά αφού της κοινοποιήθηκε η ανακοίνωση των αιτιάσεων, έπρεπε να τύχει μειώσεως του προστίμου εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας.

178 Πρώτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η μη αμφισβήτηση των πραγματικών περιστατικών δικαιολογεί τη μείωση του προστίμου για τρεις λόγους. Καταρχάς, συνεπάγεται παραίτηση της εμπλεκομένης επιχειρήσεως από το θεμελιώδες δικαίωμά της της μη αυτοενοχοποιήσεως και της αμφισβητήσεως των δηλώσεων των άλλων επιχειρήσεων που ζήτησαν να τύχουν επιείκειας. Έπειτα, υπερβαίνει τη νόμιμη υποχρέωση συνεργασίας με την Επιτροπή. Τέλος, διευκολύνει σημαντικά το έργο της Επιτροπής.

179 Δεύτερον, η προσφεύγουσα επισημαίνει η χρησιμότητα της μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών έχει αναγνωρισθεί νομολογιακώς. Αφενός, με την απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, T-30/05, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 251), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η μείωση του προστίμου λόγω της μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών και της συνεργασίας ήταν δικαιολογημένη στην περίπτωση που η συμπεριφορά της εμπλεκομένης επιχειρήσεως διευκόλυνε την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της παραβάσεως. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε συναφώς και τις αποφάσεις Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 65 ανωτέρω (σκέψεις 95 έως 97), και Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, σκέψη 63 ανωτέρω (σκέψη 221). Αφετέρου, η σημασία της παραδοχής των πραγματικών περιστατικών από μια επιχείρηση προκύπτει εμμέσως και από την απόφαση Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 100 ανωτέρω (σκέψεις 112, 418 και 457).

180 Τρίτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η αξία της μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών αναγνωρίσθηκε και από την Επιτροπή με την προγενέστερη πρακτική της κατά τη λήψη αποφάσεων. Αφενός, η εγγενής χρησιμότητα της παραδοχής της παραβάσεως επιβεβαιώθηκε με την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την διεξαγωγή διαδικασιών διευθέτησης διαφορών εν όψει της έκδοσης αποφάσεων δυνάμει του άρθρου 7 και του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003 σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2008, C 167, σ. 1, σημεία 32 και 33, στο εξής: ανακοίνωση περί διευθετήσεως διαφορών), η οποία προβλέπει μείωση κατά 10 % του προστίμου που μπορεί να επιβληθεί στην επιχείρηση όταν αυτή παραδέχεται τη συμμετοχή της σε μια σύμπραξη. Αφετέρου, η διαδικασία της ανακοινώσεως περί διευθετήσεως διαφορών αποτελεί συνέχεια της πρακτικής των αποφάσεων της Επιτροπής η οποία συνίστατο στη χορήγηση, σύμφωνα με το σημείο Δ, παράγραφος 2, της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση του 1996 περί συνεργασίας),

μειώσεως κατά 10 % του προστίμου όταν μια επιχείρηση «δεν αμφισβητεί τα γεγονότα επί των οποίων βασίζονται οι κατηγορίες της [Επιτροπής]». Εξάλλου, το γεγονός ότι η ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας δεν προβλέπει, σε αντίθεση με την ανακοίνωση του 1996 περί συνεργασίας, αλλά ούτε και αποκλείει τη χορήγηση μειώσεως του προστίμου όταν μια επιχείρηση δεν αμφισβητεί τα πραγματικά περιστατικά, δεν περιορίζει την ισχύ των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου όπως είναι οι αρχές της αναλογικότητας και της χρηστής διοικήσεως.

181 Τέταρτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, βάσει της γερμανικής και της γαλλικής νομοθεσίας, καθώς και της νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου, μπορεί να χορηγηθεί μείωση προστίμου σε επιχείρηση η οποία, κατ' ουσίαν, είτε δεν αμφισβητεί τα πραγματικά περιστατικά είτε τα παραδέχεται.

182 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

183 Κατά πρώτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της χρηστής διοικήσεως μη χορηγώντας της μείωση προστίμου εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από την παρατεθείσα στη σκέψη 111 ανωτέρω νομολογία, βάσει της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η αρμόδια διοικητική αρχή οφείλει να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

184 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 544 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, η Επιτροπή εκτίμησε ότι, «δεδομένων όλων των επίμαχων πραγματικών περιστατικών, καμία ιδιαίτερη εξαιρετική περίσταση της παρούσας υποθέσεως δεν [ήταν] ικανή να δικαιολογήσει τη χορήγηση στην [προσφεύγουσα] μειώσεως λόγω ουσιαστικής συνεργασίας της εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί [συνεργασίας]». Αφετέρου, η Επιτροπή επισήμανε, στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη, ότι, «σε αντίθεση με την ανακοίνωση [του 1996 περί συνεργασίας], η ανακοίνωση του 2002 δεν προέβλεπε πλέον μείωση προστίμου λόγω [μη] αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών, η δε Επιτροπή ουδόλως είχε αφήσει να εννοηθεί, στην παρούσα υπόθεση, ότι ενδέχετο να χορηγήσει μείωση "πέραν" της ανακοινώσεως [του 2002 περί συνεργασίας]».

185 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα, η οποία δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ή αποδεικτικό στοιχείο από τα οποία να προκύπτει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει με επιμέλεια και αμεροληψία τη συνεργασία στην οποία προέβη κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

186 Η αιτίαση αυτή πρέπει συνεπώς να απορριφθεί ως αβάσιμη.

187 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας μη χορηγώντας μείωση προστίμου στην προσφεύγουσα για τον λόγο ότι δεν είχε αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά και είχε συνεργαστεί με την Επιτροπή κατά τη διοικητική διαδικασία, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, όπως προκύπτει από την παρατεθείσα στη σκέψη 63 ανωτέρω νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας συνεπάγεται ότι η Επιτροπή οφείλει να καθορίζει το πρόστιμο κατ' αναλογίαν προς τα στοιχεία που λαμβάνει υπόψη για να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως και ότι οφείλει, συναφώς, να εφαρμόζει τα στοιχεία αυτά κατά τρόπο συνεπή και αντικειμενικώς δικαιολογημένο.

188 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπερέβη την εξουσία της εκτιμήσεως όσον αφορά τους παράγοντες που έπρεπε να λάβει υπόψη κατά την επιμέτρηση του προστίμου, με το να μη δεχθεί ότι η εκ μέρους της μη αμφισβήτηση των πραγματικών περιστατικών και η συνεργασία της κατά τη διοικητική διαδικασία της παρέχουν δικαίωμα σε μείωση του προστίμου.

189 Πράγματι, πρώτον, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι από την προγενέστερη πρακτική των αποφάσεων της Επιτροπής προκύπτει ότι χορήγησε μείωση προστίμου σε επιχειρήσεις που δεν είχαν αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά και είχαν συνεργαστεί με την Επιτροπή, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές. Αφενός, μολονότι δεν αμφισβητείται ότι το σημείο Δ, παράγραφος 2, της ανακοινώσεως του 1996 περί συνεργασίας, που εφάρμοσε η Επιτροπή στο πλαίσιο των προηγούμενων αποφάσεων με τις οποίες επέβαλε κυρώσεις για συμπράξεις και στις οποίες αναφέρεται η προσφεύγουσα, προέβλεπε τη χορήγηση μειώσεως κατά 10 έως 50 % του προστίμου εφόσον, μετά την ανακοίνωση των αιτιάσεων, η επιχείρηση «δεν αμφισβητ[ούσε] τα γεγονότα επί των οποίων βασίζο[νταν] οι κατηγορίες της [Επιτροπής]», εντούτοις διαπιστώνεται ότι η εν λόγω ανακοίνωση, που αντικατεστάθηκε από την ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας, δεν έχει εφαρμογή επί των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως. Αφετέρου, αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η προσφεύγουσα και σύμφωνα με τις επισημάνσεις της Επιτροπής, αντικαθιστώντας την ανακοίνωση του 1996 περί συνεργασίας με την ανακοίνωση του 2002, η οποία δεν προβλέπει μείωση προστίμου για την περίπτωση που απλώς δεν αμφισβητούνται τα πραγματικά περιστατικά, η Επιτροπή απέκλεισε σαφώς το ενδεχόμενο χορηγήσεως μειώσεως του προστίμου για τον λόγο αυτό στο πλαίσιο της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας ή του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών. Πράγματι, μόνον εφόσον η επιχείρηση παρέχει, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 131 ανωτέρω, μεταξύ άλλων, είτε αποδεικτικά στοιχεία με σημαντική πρόσθετη αξία, κατά την έννοια του σημείου 21 της εν λόγω ανακοινώσεως, είτε, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 170 ανωτέρω, πληροφορίες χωρίς τις οποίες η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να επιβάλει κυρώσεις για το σύνολο ή για μέρος της επίδικης παραβάσεως με την οριστική της απόφαση, οφείλει η Επιτροπή να της χορηγήσει μείωση προστίμου.

190 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι από την παρατεθείσα στη σκέψη 179 ανωτέρω νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή

οφείλει να χορηγήσει μείωση προστίμου σε μια επιχείρηση που διευκόλυνε τη διαπίστωση της παραβάσεως, μεταξύ άλλων στην περίπτωση που η εν λόγω επιχείρηση προέβη στη ρητή δήλωση ότι δεν αμφισβητούσε τα πραγματικά περιστατικά. Πράγματι, η νομολογία αυτή δεν αναιρεί τη διαπίστωση που διατυπώθηκε στη σκέψη 175 ανωτέρω, κατά την οποία η προσφεύγουσα δεν απέδειξε εν προκειμένω ότι, χωρίς τη συνεργασία της, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να διαπιστώσει εν όλω ή εν μέρει την επίδικη παράβαση. Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας κατά τα οποία η μείωση του προστίμου λόγω της μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών δικαιολογείται, καθόσον αυτή υπερβαίνει τη νόμιμη υποχρέωση συνεργασίας με την Επιτροπή και διευκολύνει σημαντικά το έργο της Επιτροπής, πρέπει επίσης να απορριφθούν ως αβάσιμα, δεδομένου ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 170 ανωτέρω, η μείωση του προστίμου εξαρτάται αποκλειστικά από την αντικειμενική ωφέλεια που αντλεί η Επιτροπή από τη συνεργασία μιας επιχειρήσεως.

191 Τρίτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δέχθηκε ρητώς, με την ανακοίνωσή της περί διευθετήσεως διαφορών, ότι η συνεργασία μιας επιχειρήσεως έπρεπε να ανταμείβεται, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές. Πράγματι, αφενός, όπως ορθώς ισχυρίζεται η Επιτροπή, χωρίς να αμφισβητείται τούτο από την προσφεύγουσα, η εν λόγω ανακοίνωση, που είναι σχεδόν ένα μήνα μεταγενέστερη της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν έχει εφαρμογή επί των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως. Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι, δυνάμει του σημείου 5 της εν λόγω ανακοινώσεως, η Επιτροπή διαθέτει «ευρέα περιθώρια διακριτικής ευχέρειας τα οποία της επιτρέπουν να αποφασίζει σε ποιες υποθέσεις είναι δυνατόν να […] ακολουθ[είται] διαδικασία διευθέτησης διαφορών» και μόνον εφόσον οι μετέχουσες στη διαδικασία αυτή επιχειρήσεις πληρούν τις προϋποθέσεις της εν λόγω ανακοινώσεως χορηγείται σε αυτές μείωση του προστίμου κατά 10 %. Επομένως, βάσει της εν λόγω ανακοινώσεως, εναπόκειται μόνο στην Επιτροπή, και όχι στις επιχειρήσεις, να κρίνει, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, αν η προσφυγή σ' αυτή τη διαδικασία διευκολύνει τον κολασμό της επίμαχης παραβάσεως και, στο πλαίσιο αυτό, να χορηγήσει μείωση προστίμου κατά 10 % σε μια επιχείρηση που πληροί τις προϋποθέσεις της εν λόγω ανακοινώσεως.

192 Τέταρτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, βάσει του εθνικού δικαίου ανταγωνισμού διαφόρων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η μη

αμφισβήτηση των πραγματικών περιστατικών παρέχει δικαίωμα σε μείωση προστίμου, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές, δεδομένου ότι οι εν λόγω κανόνες, οι οποίοι δεν δεσμεύουν την Επιτροπή, δεν αποτελούν το ορθό νομικό πλαίσιο για την εξέταση του ζητήματος αν η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας μη χορηγώντας μείωση προστίμου στην προσφεύγουσα για τη συνεργασία της.

193 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω διαπιστώσεων, η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της αναλογικότητας πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως αλυσιτελής και εν μέρει ως αβάσιμη και, κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως καθόσον η Aragonesas και η προσφεύγουσα κακώς είχαν αντίστοιχη αντιμετώπιση

— Επιχειρήματα των διαδίκων

194 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέβη τις αρχές της αναλογικότητας, της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεδομένου ότι η επιχείρηση η οποία παραδέχεται την παράβαση και συνεργάζεται με την Επιτροπή πρέπει να τυγχάνει διαφορετικής αντιμετωπίσεως από την επιχείρηση που αμφισβητεί την εν λόγω παράβαση.

195 Συναφώς, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, όπως και η Aragonesas, δεν έτυχε καμίας μειώσεως του προστίμου, παρά το ότι η Aragonesas είχε αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά αναφέροντας στην απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων ότι δεν είχε μετάσχει στις συμφωνίες που κάλυπταν το σύνολο της κοινής αγοράς,

ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που παρουσίασε η Επιτροπή δεν αρκούσαν για την απόδειξη της παραβάσεως καθόσον είχαν προσκομισθεί στο πλαίσιο αιτήσεων βάσει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας που είχαν υποβληθεί από άλλες επιχειρήσεις και ότι από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυπτε ότι είχε συνεργαστεί συστηματικά με τα άλλα μέλη της συμπράξεως.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

196 Κατά πρώτον, όσον αφορά τις αιτιάσεις της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη τις αρχές της χρηστής διοικήσεως και της αναλογικότητας, μη χορηγώντας της καμία μείωση του προστίμου για τη συνεργασία της εκτός του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει, στο πλαίσιο αυτού του σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, κανένα επιχείρημα προς στήριξη των αιτιάσεών της και ότι οι αιτιάσεις αυτές συμπίπτουν με εκείνες που προέβαλε στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του ίδιου λόγου ακυρώσεως. Πρέπει συνεπώς να απορριφθούν ως αβάσιμες για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 183 έως 193 ανωτέρω.

197 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως διότι η προσφεύγουσα τελεί σε διαφορετική κατάσταση από την Aragonesas, η οποία είχε αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά κατά τη διοικητική διαδικασία, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από την παρατεθείσα στη σκέψη 108 ανωτέρω νομολογία, η εν λόγω αρχή επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις ούτε κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός εάν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς.

198 Εν προκειμένω, μολονότι αναμφίβολα η Aragonesas αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά κατά τη διοικητική διαδικασία (βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 341 έως 346 της προσβαλλομένης αποφάσεως), ενώ η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε τα

περιστατικά αυτά και συνεργάστηκε με την Επιτροπή (βλ. την αιτιολογική σκέψη 340 της προσβαλλομένης αποφάσεως), εντούτοις οι δύο αυτές επιχειρήσεις τελούν σε παρεμφερείς καταστάσεις, δεδομένου ότι αμφότερες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας και του σημείου 29, τέταρτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών, οι οποίες δικαιολογούν τη χορήγηση μειώσεως του προστίμου. Συνεπώς, η Επιτροπή ορθώς επιφύλαξε και στις δύο αυτές επιχειρήσεις την ίδια μεταχείριση.

199 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα, τόσο η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως όσο και το τρίτο σκέλος του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, καθώς και, κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

200 Υπό το πρίσμα όλων των ανωτέρω σκέψεων, το πρώτο αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Β — *Επί του επικουρικού αιτήματος για τη μεταρρύθμιση του προστίμου*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

201 Με το δεύτερο αίτημά της, καθώς και με τις έγγραφες παρατηρήσεις της, η προσφεύγουσα ζητεί τη μεταρρύθμιση από το Γενικό Δικαστήριο του προστίμου που της επιβλήθηκε. Στο πλαίσιο αυτό, ζητεί ειδικότερα από το Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, να μειώσει τον συντελεστή προσαυξήσεως του βασικού ποσού του προστίμου λόγω υποτροπής από 90 σε 50 % και, δεύτερον, να της χορηγήσει μείωση προστίμου κατά 30 έως 50 % λαμβανομένης υπόψη της εκ μέρους της στενής συνεργασίας κατά τη διοικητική διαδικασία και του γεγονότος ότι δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά.

202 Η Επιτροπή αντικρούει τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

2. *Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου*

203 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, όσον αφορά τον έλεγχο που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης επί των αποφάσεων της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού, πέραν του απλού ελέγχου νομιμότητας, βάσει του οποίου μπορεί απλώς να απορριφθεί η προσφυγή ακυρώσεως ή να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη, η πλήρης δικαιοδοσία που παρέχει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 229 ΕΚ, το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003 στο Γενικό Δικαστήριο επιτρέπει στο δικαιοδοτικό αυτό όργανο να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη πράξη, έστω και χωρίς να την ακυρώσει, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα πραγματικά στοιχεία, προκειμένου, για παράδειγμα, να τροποποιήσει το ύψος του προστίμου (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, C-534/07 P, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-7415, σκέψη 86 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

204 Πρώτον, όσον αφορά το αίτημα μεταρρυθμίσεως του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα συντελεστή προσαυξήσεως λόγω υποτροπής του βασικού ποσού του προστίμου, ο οποίος ανέρχεται στο 90 %, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, λαμβανομένης υπόψη ιδίως της έντονης τάσεως της προσφεύγουσας να ενεργεί κατά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, δεν πρέπει να μεταρρυθμίσει τον εν λόγω συντελεστή στο πλαίσιο της πλήρους δικαιοδοσίας του.

205 Δεύτερον, όσον αφορά το αίτημα μεταρρυθμίσεως του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου διότι δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά και συνεργάστηκε κατά τη διοικητική διαδικασία, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, κατά το μέτρο που η συνεργασία αυτή δεν παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επιβάλει κυρώσεις για το σύνολο ή για μέρος της συμπράξεως, δεν πρέπει να της χορηγήσει μείωση προστίμου στο πλαίσιο της πλήρους δικαιοδοσίας του.

206 Επομένως, εφόσον δεν υπάρχουν εν προκειμένω άλλα στοιχεία ικανά να οδηγήσουν σε μεταρρύθμιση του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, το δεύτερο αίτημά της πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

207 Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

208 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Arkema France στα δικαστικά έξοδα.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Μαΐου 2011.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 2299

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων ..... II - 2308

Σκεπτικό ..... II - 2310

A — Επί του κυρίου αιτήματος για ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως ... II - 2310

1. Επί του παραδεκτού ..... II - 2310

α) Επί της πρώτης ενστάσεως, που αφορά το απαράδεκτο του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας ..... II - 2311

β) Επί της δευτέρας ενστάσεως, που αφορά το απαράδεκτο του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προβάλλεται από την προσφεύγουσα ..... II - 2312

2. Επί της ουσίας ..... II - 2315

α) Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την προσαύξηση λόγω υποτροπής του βασικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα ... II - 2315

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας και της αρχής της αναλογικότητας, δεδομένου ότι η απόφαση Υπεροξυγονούχα προϊόντα ελήφθη υπόψη στην προσβαλλόμενη απόφαση προκειμένου να στοιχειοθετηθεί υποτροπή ..... II - 2316

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2316

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2317

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση της αρχής non bis in idem και της αρχής της αναλογικότητας, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη, προκειμένου να στοιχειοθετήσει υποτροπή, τις αποφάσεις Υπεροξυγονούχα προϊόντα, Πολυπροπυλένιο και PVC στο πλαίσιο τεσσάρων άλλων αποφάσεων με τις οποίες επέβαλε κυρώσεις στην προσφεύγουσα .. II - 2323

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2323

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2325

Επί του τρίτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως, δεδομένης της προσαυξήσεως λόγω υποτροπής κατά 90 % του βασικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα ..... II - 2328

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2328

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2329

β) Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τη μη χορήγηση στην προσφεύγουσα μειώσεως του προστίμου δυνάμει της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας ..... II - 2336

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2336

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2340

γ) Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τη μη χορήγηση στην προσφεύγουσα μειώσεως του προστίμου πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας ..... II - 2352

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από νομικά και πραγματικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή εκτιμώντας ότι η συνεργασία της προσφεύγουσας δεν δικαιολογούσε μείωση του προστίμου βάσει των ελαφρυντικών περιστάσεων που προβλέπονται στις κατευθυντήριες γραμμές ..... II - 2353

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2353

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2354

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της αναλογικότητας, δεδομένης της μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών και της συνεργασίας εκ μέρους της προσφεύγουσας ..... II - 2357

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2357

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2359

Επί του τρίτου σκέλους, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως καθόσον η Aragonesas και η προσφεύγουσα κακώς είχαν αντίστοιχη αντιμετώπιση ..... II - 2363

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2363

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2364

Β — Επί του επικουρικού αιτήματος για τη μεταρρύθμιση του προστίμου ..... II - 2365

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2365

2. Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 2366

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 2367